

Anonym

Wis-Bok, innehållande Walda Sångstycken

Fahlun, 1829. Tryckt hos Carl Richard Roselli.

Information om upphovsrätt för detta verk, samt upplysningar om ur vilket bibliotek eller ur vilken samling det avfotograferade exemplaret är hämtat, finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/Anonym/titlar/WisBokInnehållandeWalda/faksimil?om-boken>

Hämtad från Litteraturbanken.se:

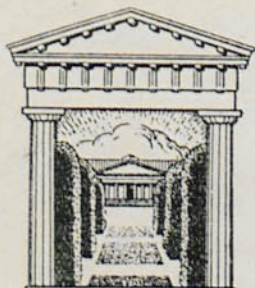
<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb:lb11813352-faksimil>

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

D2112

EX LIBRIS
OLOF ÖSTERGREN

T. 4a

Olaf Östergren
17/8 48

W i s - B o k,

innebällande

B a l d a

S ä n g s t y c k e n .

U g u s t
e o f e

S a h l u n , 1829.

Tryckt hos Carl Richard Hofells.

Ugust e ofe
Leah till hvar wngamma wada
giva del

Folk-Sång.

Carl Johan vår Kung,
Han kom, som från höjden,
O sjungom i fröjden
Wåd' gammal och ung!
Han tryggade Thronen,
Upplyste Nationen,
Det gjorde vår Kung!

O följom vår Kung,
I krigiska tider,
Till modiga strider,
Wåd' gammal och ung!
Han wet föra Swärdet,
Men känner dock wärdet
Af friden, vår Kung.

O älskom vår Kung!
Han stöddar oss lifa,
Wåd' arma och rika,
Wåd' gammal och ung.
Hos stor eller liten
Han skattar blott siten
Och dygden, vår Kung.

O tackom vår Kung!
Ur grufwor Han öser,
Wälgerningar lösfer
På gammal och ung.
Ej Swea och Nore
Ädrenade wore
Förutan vår Kung.

Wälsignom vår Kung!
 Han ryckt os ur nöden,
 Till fällare öden,
 Wäd' gammal och ung.
 Han bär för vår smärta
 Ett faderligt hjerta,
 Wälsignom vår Kung!

O lefwe, vår Kung,
 Till frihetens hägnad,
 Till innerlig fågnad
 För gammal och ung!
 Bland kungar den Fdrste,
 Bland hjeltar den Stdrste,
 O lefwe vår Kung!

Krigs-Sång,

ur Dramen Swante Sture och Märta
 Lejonhufwud.

Upp Bröder! för Konung och fädernebygd
 Hvad hjertat är kallt här i Norden?
 Hwem lifwas ej än af den götthiska bygd
 Hwars ryckte sig sträckt öfwer jorden?
 Hwem lennar ej manligt en älskande famn
 Att värda de minnen, att fräjsa det namn
 Som stänktes af älskade fäder?

Må Segrare smida åt andra de band
 Som blott egnor slaswen att bära:
 Wi swurit att strida för lagar och land,
 Att dö eller lefwa med ära!
 Ja, mandom skall ewigt bebo våra tjäll,
 Och tråldomen sjo dessa ändiga fjäll
 Som lyfta sin hjäsa mot himlen.

Med kroppar som röja sin götthiska hrd,
 Med renhet i hjertan och seder,

Från steniga tegar wi samla vår skrd,
 Och fast är ett handslag, som eder.
 Må weflige söka en blidare sol,
 Wi älska de bygder, wi älska den pol
 Som härdar till män och till hjeltar.

Med känsla för sanning, för mod och för dygd,
 Med känsla för äran och friden.
 Wi härja ej grannarnas fredliga bygd,
 Men häfwa ej heller för friden.
 Ja, frihet och redlighet här skola bo,
 Och så länge fortplantas urgammal tro
 Som Carlwagnen öfwer os hwalfwer!

Krigs-Sång,

ur Iduna.

Samlens, Bröder, fring frihetens fana,
 Den höga Svea våra swärd begär!
 Modren kallar, på hjeltarnes bana
 Hon tacksam räknar sina barns gevär.
 Skola slaswens band
 Fjertta jernets land?
 Till kamp, Bröder! Blod ger Nordens sjerna glans.
 Fädrens skymfader stuggor os mana
 I fridens larm, med segrens kraus.

Måttigt brusar ur Gaxthjods ekar
 Den storm, som rensa skall den mulna jord.
 Kraften hwalfwer i krigiska lekar
 En fjöldborg omkring sin gamla Nord.
 Gåfkar Ödderns dwärg
 Våra helga berg?

Till kamp, Bröder! Blod är lifwets rosenfärg.
 Tidens slummer hwart hjerta förwekar;
 Bland wapnen drickes lejonmürg.

Hdets domar nr skarne isa,
Men endast träten för det äfka styr:
Hemst mot wekingar äddarne smila,
De sy blott undan den, som dem ej styr.
I Carl Johans spår
Sweas Engel går:

Till kamp! Frans, sol skall purra våra fjäll,
Stöna lott, om vi falla, att hrisla
Som Odher under runans håll.

Den Swenska Wisan.

Bland alla land på denna jord,
Det bästa är Norden, vår Swenska Nord,
Så rik på himlens häfvor;
Der finns ej Gøddens öfversödd,
Men jern och karlar, makt och brödd,
Och sticker se'n Guds gåfvor.

Bland alla språk på denna jord,
Det bästa är språket i Sweriges Nord;
Det har sin stråfwä sida,
Men ordet aldrig hrisla kan
Der hjertan tala med hwaran,
Som njuta eller lida.

Bland alla sticker på vår jord
Den bästa är stickan i Sweriges Nord;
En Mattskol i lunden;
Den doftar stönt, men lagom blott;
Har ej som rosen törnen fått
Och blommar långa stunden.

Bland alla hustrur på vår jord
Den bästa är hustrun i Sweriges Nord,
Så utantill som innan;
Den skötar hemma, god som gull,
Sin gryta och sin waggga full,
Och gör en hjälp af quinnan.

Bland alla seder på vår jord
Den bästa är seden i Sweriges Nord;
En sed af äkta slaget:
Frih Kropp och själ, och byddans frid,
Och skämt och allwar i sin tid,
Och bågarn runde kring slaget.
Ja, lefwe all den wida jord!
Den bästa för Swenken är Sweriges Nord;
Han håller den i heder,
Och lemwar gerna grannen rätt
Att wälja land och lefnadsfätt,
Och byta tro och seder.

Lik en fjäril, äfskande det stöna,
Gladdrar kärleksguden glad och yr,
Kofwar, dröjer, nekar att belöna,
Drakkas, jolkar, radnar, ledsnar, styr.
Fåfångt det förgätna hjertat klagar.
Fåfångt, saknande, förslutna dar,
Wille det för känslan sätta lagar,
Och med bojor hålla Guden qwar.

Känga fjärilen, och se, bedragen,
Kågringen förswinna, då han rörs;
Fjättra kärleken, och af behagen
Wäldet och förjusningen förför.
Nu! då ögonblicket, som han dröjer,
Glädjens stund är lika forret som ny;
Och, då lednadens hans wingar böjer,
Gråt, men hindra honom ej att fly.

Swad den är fäll, som i sin egen bydda,
Ser, utan oro, morgensfjernar gry.
Ej saknande de dar som äro flydda,
Ej förjande för dem som skola fly.

Hwad den är säll, hwars lif så tygt försvinner
 Allt ingen glansen af hans dygder ser. :
 En källas bild, som tygt i ången rinner,
 Gdmd af de blommor dem hon näring ger. ::

Hwad den är säll, som hjertats pligter wördar,
 Och njutningen af hjertats freid förstår, :
 Som fruktar blott en stur för sina stördar,
 Och räknar skiften blott i sina år. ::

Hwad den är säll, hwars önsknigar belönas
 Utaf ett älskande och menlöst bröst; :
 Som ser sin wär af kärleken förskönas,
 Och wänskap samla blommor till des bröst. ::

Till Afsonstjerna.

Du blickar, sköna afsonstjerna!
 Så dmt och leende på mig,
 Som hörde du, och hörde gerna,
 En fång der smärtan röjer sig.

Då nattens skugga jorden täcker
 Med hwilans lugn i sina spår,
 Des tofnad hjertans trängtan wäcker,
 Des sörja dörljer saknans tår.

Då, milda afsonstjerna! söder
 Din stråle i mitt bröst igen
 Det hopp, som lifwets wandring söder,
 Det hopp, som gör mig lycklig än.

O! när dir: ljusa sifwerveimma
 Med känslan af en himmelsk feid,
 Förklänger glädjens korta timma,
 Förkortar sorgens långa tid;

Möt den förtrycktes wäta öga
 Med detta lugn, med denna tröst,
 Som dygden wäntar från det ödga,
 Och ofta saknar i sitt bröst.

Ett vittne till den dölda smärta,
 Som smyger sig i willans hjärt,
 Gjut i den ångersfulles hjerta
 En styrka som förbättrar det.

Den blick till dig en oskuld böjer,
 Uck! spegla dig så skönt deri,
 Och låt den suck, som känslan röjer,
 Af hoppet ljust belönad bli.

Och hon, hwars namn min tofnad dörljer,
 O! må hon ana wid des sten,
 Allt wänskapen som henne dörljer
 Är lifsom du och himlen ren.

Du, som i höghet tror sällheten winnas,
 Lyd ej en fåfång bedrägelig röst.
 Lär af en wän, att den endast kan finnas
 I dina känslor och inom ditt bröst.

Ökänd och ödmd för de mäktigas skara,
 Aldrig jag känt deras ärelust än.
 Men jag är det, som en kung wille wara,
 Hwad är du då? Jag är lycklig, min wän.

I alla händelser ödet må sticka,
 Utan förfaran med Bacchus jag ser:
 Redd med mig self, med mitt win och min sticka,
 Säg, kan mitt hjerta wäl önska sig mer?

Nack! huru nöjd och glad jag är;
 Jag är min egen herre.
 För Goden jag ej fruktan bär,
 Fast räknad bland de smärre.
 Ly jag vill sträfva i mitt kall,
 Och göra vätt i alla fall:
 Mig då den lyckan följa skall
 Att bli min egen herre.

En sidenrock man sprätten ser
 Helt storsint på sig draga;
 Men wadmalm, som mig mödan ger,
 Kan mig långt mer behaga;
 Ly den är varm och hel och ren,
 Och spunnen på min dotters ten;
 Att se den war ej hustru sen:
 Säg, har jag skäl att klaga?

Min mat är tärslig och ej gram;
 Min dryck ur klippan flyter.
 Jag är mer nöjd än mången am,
 Som fräslighet ej tröter.
 Är den wäl mera nöjd än jag,
 Som dricker win hwarenda dag?
 Jag dricker watten med behag,
 Och är min egen herre.

Min fång ej någon gäcka må;
 Den håller jag i ära.
 Att tugga sömn, på bara strå,
 Kan fås, har jag fått lära.
 När Gofn förgollet berg och topp,
 Jag, med en hund och muuter propp,
 Till dagens arbet stiger opp;
 Men dock min egen herre.

Du hustru! blif mig ewigt kär,
 Fast fågring din har swunnit.
 Med husets omsorg och besvär
 Jag alltid dig har funnit.

Jag bligas fullt ewinnertig
 Om nu min kärlek glömd dig:
 Du Son och Dotter, skänkt har mig,
 Som dina dygder wunnit.

Min dotter! följ din moders spår!
 Lär hwad hon dig will lära!
 Så får du se, om några år,
 Hur gofarna dig ära.
 Lyd känslan, medan den är varm,
 Och tryck dig till en Makes barm;
 Ly kärleken kan lifwets harm,
 På detta sätt förtära.

Min son! war fri, war nöjd, som jag;
 Som jag, din egen herre!
 War aldrig brottlig, aldrig swag:
 Det giffs ej något warre.
 Gör alla godt, gör alla rätt!
 War lagen lydlig på allt sätt!
 Nut lifwet muntert, gladt och lätt!
 Men war din egen herre!

Utur Dwinborna och Förtroendet.

När jag från Frogen hem anländer
 Mitt hjerta alltid glättigt är;
 Jag glömmar lifwets små besvär,
 Och i fall någon gång det händer
 Att jag af hustrun bannor får,
 Jag säger: tyh, min lilka gumma,
 Det idnar föga till att brumma,
 I morgon dit jag återgår.

Mån någon bland de rikas skara,
 Som dricker watten hwarje dag,
 Har mera glättighet än jag,
 Och mera frodig synes wara?

Nej, den som lätt att dricka mest,
Från honom sorgem alltid rymmer;
Han plågas aldrig af bekommer,
Och glädjen är hans hvardagsgåst.

När jag har öl och win att dricka,
En bränvinsfup, en pip tobak,
Ett något nära dropprikt taf,
En munter och anständig flicka;
Då är jag nöjd, och hunger så:
Den ofdröjde han må pusta;
Jag vill wid bälén mig förlusta,
Och se'n ta supen deruppå.

Goda goke! glaset töm:
Gerna ser din flicka
Någon gång dig glad och dm
Ibland wänner dricka,
Som med hjertats sympati,
Eldiga och unga,
Klinga glädjens melodi,
Riswets sötma sjunga.

Gerna vill hon i din hand
Se kristallen glindra,
Se din kind i purpurbrand,
Se ditt öga tindra,
Se din känsla, ditt behag
Riktigt sig förfinna,
Och i hvarje anletsdrag
Sjålen genomskina.

Då din älskarinnas namn
Druwer glasen flyger;
(O) så lätt i Bacchi famn
Kärleken sig smyger;

Då till perlorna af win
Dina tårar blandas;
Står hon med sin englamän
Och för dig blott andas.

Drick — och lifwets wåg ej mer
Går igenom heden:
Se i glaset, och du ser
Jorden är ett Eden:
Drick — i glaset sanningen
Blår sig naken måla:
Drick — i glaset kärleken
Ser sin himmel stråla.

Drick — men sällan och med mått,
Mins hwad Svach skrifwit:
"Win och wänskap smaka godt,
Då de gamla blifwit." —
Tänk hwad fröjd på gamla dar
Gubbens hjerta känner!
Gammalt win har Gubben qwar
Att åt sina wänner.

Jag är loctlig, mina bröder,
Endast genom nöjets kraft:
Drufwans allmagtsfulla saft
Sällhet i mitt hjerta söder.

Selmas Guddom jag bekänner:
Selmas blick, min Selmas röst
I mitt fordom qvalda bröst
Åter glädjens nerfiver spänner.

I des sköna armar sluten,
Jag föraktar årens höjd;
Lyckan, — då jag nyter nöjd
Sällheten, ur drufwan njuten.

Ryktets ierblos må förleda
Hjeltens fjät bland döddarna:
Slickans barm och drufworna
Min oddslighet bereda.

Nej — jag söker ej i striden
Lagrens ära, mördarns lott:
Jag bepryds af rankan blott,
Wårdslös kring min hjesa wriden.

Inga mål uti konfession
Obemärkt min hjerna bry:
Glädjens purpur på min hy
Prisar slickan och buteljen.

Inga Statens wärf mig rocka
Ur den bädd, der Fröjas hand
Har med nöjets blomsterband
Knutit min och Selmas tycka.

Förestillingen af dagens strålar
Rödnar för min sällhets flick:
Afstonsolens sista blick
Gjuter sig i mina bälkar.

Menar du, min Bror, att den är säll,
Som i sin hand hwälfwer hundra rikens öden?
Somnar han i lugn hwar enda qwäll?
Och drömmar han ej uppror eller ödden?

Nej, I Potentater

Uti alla Stater!

Af Er magt och ära

Täfwas ej min lära:

Säll är den, som har en full Pokal,
Och, nota bene, förmågan att den tömma!
Med des ångor flöta lifwets qwal,
Och i des droppar lifwets nöjen sirdmma.

Fråga hjelten uppå stridens fäst,
Hwad sällhet följer den blodiga Mandaten?
Är han säll, för der han döer i tåst,
Och aflär menskan hos sig — för Soldaten?
Alla Hannibaler
Äro Cannibaler:
Hwilken grusig ära!
Bättre är min lära:

Säll är den, som ic.

Guldet tror du är all sällhets mål; —
Men wet du wäl: i de Lydiske Annaler
Står, att Konung Krefus sieg på bål
Och brände sig med sina kapitaler.

Angen sinnds bekommer

För de rika rommer;

Låt dem guldet prisa —

Jag blir wid min wisa:

Säll är den, ic.

Se, Apollo manar Skalden opp,
Och Skalden lyder — han skrifwer och han magrar,
Blir beröktad, får en nerisful Propp,
Och dör med afund, fattigdom och lagrar.

Den erfarenheten

Af lyckfälggheten

Är wäl wärd att äga! —

Nej, jag må wäl säga:

Säll är den, ic.

Hwi skall magtens folkten lösa mig?
Jag genom ångor will skåda lifwets dager.
Omkring hjesan rankan sätar sig,
Hwad affar jag den bleka, torra Lager!

Titet guld till bälkar,

Några rim till skålar

Har jag sielf — och önskar

Blott att drufwan grönskar;

Ly, lycksalig den som sin Pokal
Kan utan fruktan och utan afund tömma!
Med des ångor flygta lifwets qual,
Och i des droppar lifwets nöjen frömma.

När jag dricker, Sniffets Gud
Mig till Amfion förbyter;
Och i Pyrans lätta ljud,
Glädjen ur mitt hjerta flyter.

Chor. Glädjen i vårt hjerta flyte,
Och vår sällmas glada ljud
Sig till Amfions förbyte,
Under skygd af winets Gud!

När jag dricker, från min själ
Sorgens mörka spöke rymmer;
Och jag tar en dags farväl
Af de tårande bekymmer.

Chor. Af de tårande bekymmer
Hjuda wi en dags farväl;
Och wid bålen sorgen rymmer
Ur vårt öga och vår själ.

När jag dricker, blir det war,
Höfken sig för Gubben gäummer;
Och jag tappar femti år
I buteljen, som jag tömmer.

Chor. I buteljen, som wi tömma
Wi förföra femti år;
Höfvens köld wi gerna gömma,
Ly wid bålen blir det war.

När jag dricker, rass och yr,
Hastar jag att sickan dyrka;
Och till nya äfventyr
Dricker jag förnyad styrka.

Chor. Drickom till förnyad styrka,
När, bland glada äfventyr,
Wi den öma skönhet dyrka,
Som vårt tända hjerta bror.

När jag dricker, af en wån
Jag förtroligt sötman njuter;
Hjertat sig, som bågaren,
Öfwer mina läppar giuter.

Chor. Nå på läppen hjertat jintas,
Gjuta sig med bågaren,
Och förtroligt sötman njutas
Af en dryckes-bror och wån!

När jag dricker, gör jag wäl,
Döden wid min tröskel wakar;
Men ett rus jag undansjäl,
Innan han sin lia skakar.

Chor. Döden wid vår tröskel wakar,
Vröder! den gör mycket wäl,
Medan han sin lia skakar,
Som ett rus sig undansjäl.

När jag den djupa bågarn tömmer,
Farväl med oro och besvär:
Hwad bätar att jag nöjet gömmer,
Och lifwet i bekymmer tar?

Snart skall jag fördras till de döda,
Och fåfångt om förkoning ber;
Hwi skall jag då i sorges öda,
Den lilla tid mig lyckan ger?

Nei, om min plikt jag bättre dömmar,
Ell föllhet blott jag danad är:
När jag den djupa bågarn tömmer,
Farväl med oro och besvär.

Ungdom! du, hwars hjerta hyser
Känslan i sin listighet!
Än dig glöddens faella lyser,
Men betänk des flyktighet.
Snart de sälla åren slutas,
Snart går nöjets tid förbi;
Det dig slänktes för att njutas,
Skynna då, att lycklig bli!

Öma känslor, lek och liden
Ej för alltid bli din lott;
Snart af alla dina njiden
Minnet är dig öfrigt blott.
Snart skall du som tusen andra
Swär och trumpen mot hwar man,
Ufundsjuk de njiden klandra,
Som du sjelf ej njuta kan.

Nos att komma skall den dagen,
Då du bräcklig, trög och kall,
Sjelf af kärleken bedragen,
Klickans hopp bedraga skall.
Käsfångt, för att tycke wunna,
Du will sonas ung och ken;
Man skall blott dig löslig sanna,
Och des mer ditt sällskap äg.

För än denna åldern nalkas,
Till ditt hjerta med sin is;
För än blodet hos dig swalkas,
Lef och sjung till nöjets pris.
Medan än du wärdet känner
Af des dyra ögnblick,
Gör dig glad med dina wänner,
Sjung och tag ditt glas och drick.

I som tömmen bågaren
För att dränka lifwets galla,
Sen den usles tårar än
I hans tömda träskål falla.

Chor. Väten några droppar falla
Utur tröste-bågaren,
På de läpparna, som falla
Sjwer Er wälsignelsen.

Bröder, sällan få wi den
För en Riksgäldsfedel förda,
Eron I ej, att tiggaren
Lätta kan sin lifes börda?

Chor. Låtten den förtrucketes börda;
Hifwen hoppet lif igen!
Lins — åt alla wilsförda!
Menkohataren — en wän!

Sjelfwe mellan dödda grund
Jagade af ödets bölja;
Sluten bröderligt förbund
Med dem of i faran följa!

Chor. Nof för ödets wreda bölja!
Sluten bröderligt förbund —
Eller ryfen! — skall hon dölja
Stjernan i Er astonskund.

Ömmen ej för dyaden blott,
Itti nödens bojer sluten;
Tung, som klippan, är den lott
Wara brottslig — och förskuten.

Chor. Bröder — ingen utesluten!
Wägen börder — icke brott!
Eller sen I daggen gjuten
På den wises fördar, blott?

Sällas far och uslas wän
Skall, en klarnad dag, of dömma —

Sällhet uti bågaren
För den ulla vänner komma.
Chor. Och, när eddens kall vi komma,
Bröder! ingen fräck för den!
De som andras eden omma
Edmna den — som bågaren.

Pråsa drufwan! glaset full!
Ack! hvad batar att du klagar?
Nej, med hoppets glans förgyll
Dina sparsamt gisna dagar.
Edtman sug af hvar minut! ;:
Snart är hela faren slut.

Skaporn sätt mid vägens rand
Trenne blommor lika söna,
Som igenom lifvets laud
Resans små besvär beldua.
Plocka dem, och bind en krans! ;:
Sen går resan som en dans.

Burpurns färg den första bår,
Bländar ögat, doftar ljustigt,
Men ibland hon giftig är,
Och des taggar sära grusligt.
K är k e k är den blommans namn ;:
Och des plats i sickans samn.

Pilsans färg den andra bår,
Trotsar winter, storm och kisten,
Blomstrar lika frisk och klar
In i skottet uppå griften.
W å n s k a p är den blommans namn ;:
Och des plats i trohets samn.

Röd och hvit den tredje är,
Pisvar, höjer upp de tvenne;

Kall är vänskap, och en får
Blyg och löslig utan henne.
W å l e n är den blommans namn ;:
Och des plats i nöjets samn.

Bröder! våra blommors skäl!
Den som fört sin krans får färdig,
Är den bästa vän och bål
Och den bästa sicka värdig.
Bröder! knytom då i kapp, ;:
Men gör kransen ej för knapp.

Mer lycklig än Herkus, de Lydiens Kung,
Jag sorglös wid bågaren sitter,
Och sunger och skämtar, som wore jag ung,
Och dricker så länge jag gitter.
Och ledsen wid allt det pedantiska grål
I höglårda hjernor regerar,
De tomma begreppen af sällhet och wål
I bålen jag realiserar.

Hvad batar det wål en Apostel af Kant
Att, blekgul af nattwal, och mager,
Med ewiga twister om rätt och om sannt
Besfugga upplysningens dager?
Han törstar, jag dricker; han grubblar, jag ler;
Ser sakerna rena och klara.
Han tror sig så höglård; jag wet mycket mer,
Jag wet hur man lycklig skall vara.

Görswårjom då, Bröder! de kätterska bud
Man ger oss — att grubbla och törsta,
Och resom ett tempel åt drufwornas Gud,
Bland fornwerldens Gudar den största.
Se'n wigom åt Fröja ett litet kapell
Der glada Presinnor servera.
Wid bålen, hos sickan, förtjusad och säll,
Hwad will man wål dricka sig mera?

Sörj ej den grönade dagen förut,
 Njut af den svende hvarje minut.
 Rosornas doft,
 Druwornas ånga,
 Skynda att fånga:
 Ungling! de wisna: du self är ett höst.

Fatta det blinkande glasets förnåd,
 Sjung om den winkande kärlekens fröjd.
 Men då du ler,
 Munter för dagen,
 Skräms ej behagen;
 Flydda en gång, de ej följa dig mer.

Drick ur den sparade ungdomens bål,
 Drick den bevarade ofskuldens skål.
 Glädje och dygd
 Elda hvarannan.
 Krasad om pannan,
 Wissheten skämtar i wirauskans skygd.

Klinga med rosiga wänner i lag.
 Tryck den förtroliga handen i dag,
 Kanste du den
 Aldrig mer trycker:
 Hjäraren rycker
 Brud ifrån brudgum, och wän ifrån wän.

Glad må du somna i grafwen, du och;
 Känslorna domna i tiden ändock.
 Efter en qwält
 Mätlligen njuten,
 Hiertligen slutet,
 Söfwer man roligt, och waknar man säll.

Jag icke någon wällust känner
 Att dricka bortt en nyttig dag;

Men wid en bål, bland glada wänner,
 Der dricker skundom också jag. :;

Fem sinnen ju min njutning wäcka;
 Må mina skålar blifwa fem!
 Fem glas ju kunna törsten släcka
 Då jag i botten dricker dem. :;

Mitt första glas jag då will tömma
 För henne, som är allt för mig,
 Som lärt mig lifwets smärto glömma,
 Och sinna sällheten hos sig. :;

En wärdig skål jag se'n will dricka,
 Er, mina wänner, helgas den;
 Ni lärt mig älska, nåst min sicks,
 Den ädla trogna wänskapen. :;

Mitt tredje glas skall hurtigt rinna
 Till ära för mitt fosterland;
 Må det sin högsta sällhet finna
 I wärd af enighetens band. :;

Det sjerde helgar nu mitt hjerta
 Att den, som wid en likes nöd,
 För sakar, delande hans smärta,
 Sin bål, och allt sitt öfwerflöd. :;

Mitt femte glas till wärdens heder
 Med tacksamhet jag dricka will;
 Så woro fädrens ädla seder,
 Och än bland oss de äro till. :;

Låt vår raske, modiga tropp
 Sumla om i eldigt galopp!
 Winden hinner ej vår fart;
 Husaren hinner fienden snart.

Mid trompetens kallande dån,
 Hopp! och slog till striden, min son;
 Blif tappert der så länge qwar,
 Till des triumfens frans du tar,
 Och annars, till des du bärs derifrån.

Aldrig hwilån smakade of,
 En Husar mår bäst då han slåf;
 Aldrig kröp han in i tält,
 Han swärmar fritt kring blodiga fält,
 För sitt land och frigsåran warm,
 Huder han åt faran sin barm,
 Han döden ger och möder den,
 Han fångar gör och tar igen,
 Med trotsande mod och hämnande arm.

Biskväl menflig, glad och förnid,
 Munter han hwar oskyldig fröjd;
 Han wet och hwad som är godt
 Och klappar gerna stickorna smått.
 Icke är han nödbuden gäst,
 Helst om något finns för hans häst;
 Han sjunger och en munter sång,
 Och dansar om i lätta språng;
 Men slåf — det förfår och älskar han mest.

Ja, kamrat, wår lott är så fön;
 Finns en högre, ädlare lön,
 Än om Kungen och wårt land
 Behöfwa of till segern ibland?
 Ingen mödda faller of tung,
 Nej, husarn i striden blir ung;
 Att rida genom eld och haf,
 Och manligt söka årens graf,
 Är lätt, då det sker för Göternes Kung.

Nu werlden till härnad nu utrustar sig,
 Bland Tuerkar och Greker och Värde är krig;
 En strider med pennan, en annu med sitt swärd;
 Blott of är den dyrbara freden besärd.

Om Futsarne oftare sågo hwarann
 Och drucko förlikning — jag wet det går annu —
 Då kom hon nog åter, den gyllene tid,
 Och win-consumtion' skulle winna derwid.

Den retande baska, som alstras af blået,
 Må göra den lärde båd' stridbar och kläck;
 Men blott han först smaken på win kunde få,
 Han höll sig wid den och lät blåetborret stå.

Jag lefwer i fred med en hwar på wår jord,
 Dock har jag en owån — den står på mitt bord;
 Med slaskan jag för ett ewinnerligt krig,
 Och wöre jag swagast, så fälde hon mig.

Till wapen! till wapen! och striden som mån
 Ej fruktande owån, ej swåkande wån!
 Den stupar med ära, som stupar i krig;
 Nu bröder! nu spegeln er alla i mig.

Allting i werlden ger orsak att dricka,
 När, som man saken will utgrunda rätt;
 Odet må fröjd eller widrighet sticka,
 Allt till att möta, finns endast ett sätt:
 Winet den glada än gladare gör,
 Jagar bekymret, och sorgen förstår.

Liderna äro juft så, som man tar dem,
 Griller ej fräta den rusfiges själ.
 Fröjdoms med wänner, så länge man har dem;
 Galla de undan, så sjungom farwål!

Edet till hugnad åt menniskor gaf
 Min båd' wid barnsdöl och bröllopp och graf.

Allting fördrar man så nöjd under ruset;
 Vinet den säkraste wissheten ger:
 Dymmer min älskliga maka ur huset,
 Som nu, ty wärr, bland öf händer och sker,
 Skyndar jag hurtigt att tömma min bål,
 Dricker med glädje: Tacksägelse skal.

Bland forntidens seder rätt hygglig war den
 Som ofta kring mjödkaret rådde:
 Man fyllde i hornet och drack för sin wän,
 Och framtid's lyckfalsighet spådde.
 Och sicken bewakad i jungfrurnas bur,
 Bland radband och nyktan och nålar,
 Wann ofta en slaf af förmildrad natur
 Bland kämparnas sagor och skålar.

Ja! lifsom på lur alltid kärleken stod
 I tornet, i templet, i bojan:
 Ej Wardernas wisshet, ej kämparnas mod
 Förmådde att affskudda bojan:
 En lågande blick, lik en wigg ifrån Thor,
 Stog ned i den sköldade barmen —
 Ett handslag man gaf i det Götiska Thor;
 Och gick med sin brud under armen.

Gick hem — och togs mot uti wännernas lag
 Med önskingar, sek och eggshjernor:
 Der swingades om till den ljusnande dag,
 Wid gigan, af swänner och tårnor.
 Siff sångledes paret: — förlåt mig, jag kan,
 Som ogift, ej detta beskriwa;
 Men när jag omsider också blifwit man,
 Will jag er den måtningen gifwa.

Så skedde det fordom; — så sker det ännu,
 Med liten förändring kan hända.
 Af henne söks Man, och af honom söks Fru,
 Och annars gick werlden om ända.
 Wi se våra wänner, wid sällhetens måt
 Hwarandra i armarna trocka,
 Och dricke de Gamles wälmående skål,
 Som kallades: Tomt- och Wolycfa.

Bland wänner är min löfen: driek!
 När drufwan uti bålen swallar,
 Och sicken med en stulen blick,
 Till kärlek och till win mig kallar;
 Ty sielf naturen ropar ut:
 Lyd känslans röst och lifwet njut.

Den wise må om måttlighet,
 Som lifwets största dygd så skröta;
 Han blifwit måttlig, som man wet,
 Se'n krafterna ha bdrjat tryta:
 Ty sielf naturen ropar ut:
 Lyd känslans röst och lifwet njut.

Så lyder jag naturens röst,
 I sickans famn förglömmer qwalen;
 Och uti ålderns mogna höst,
 De skola dränkas i pokalen;
 Ty sielf naturen ropar ut:
 Lyd känslans röst och lifwet njut.

Blodet brinner, hjertat hoppar:
 Af den flånda drufwans droppar
 Föddes modet, föddes snillet's låga,
 Föddas dygder och förmåga.

Bacchus huder — hjeltarne ljunga.
 Bacchus huder — skalderna sjunga.
 Gudar, Gudar! om ej nektarn fanns,
 hwad wore all Olympens glans?

Wet, den kraft, som druswan gömmer,
 Käfängt sig berömmar,
 Mot det rus din känsla tömmer
 Wid en siskas famn.
 Om du der ej söka wet
 Tröst för din oddlighet;
 Om ej kärlek lagren väcker,
 Som din åtra väcker;
 Skall din möda
 Sig föröda
 För ett fruktlöst namn.

Kloft war siskas tal, min broder!
 Cotherse är nöjets moder,
 Yngling, drick! men må du ej förgåta
 Dennes wort i rankan sätta!
 Kärlek huder — hjeltarne blefna:
 Kärlek huder — klapporna wefna:
 Om som dödens eller lifwets Gud
 I siskets brak och lyrans ljud.

Snart åt hwalfwets westra sida
 Ses din sjierna srida;
 Snart en mattad stråle srida,
 Snart hon ewigt släcks.
 Njut den dag, som åt dig ler;
 Tro ej hoppets margon mer. —
 I Tartarens beken, bröder!
 Ingen druswa bidden
 Och mot famnen
 Blotta hamnen
 Af en skönhet sträcks.

Wort sorg och bekymmer, då hälen är full!
 Förslamloms des djupet att pröfwa,
 Och sjungom och drickom för siskornas skull
 Så länge wi sicker behöfwa.

Se hälen har fröjdas och siskan hon ler,
 Och kärleken ler åt dem båda;
 Skam wore det, bröder! att Bacchi baner,
 Skam skönhetens hopp att förråda.

Nej, medan naturen wälgörande mild
 Öf ungdom och törst wilst förbrinna,
 Så drickom, att tiden ej blifwer förespild,
 Och älskom så länge wi kunna.

Broder, tag glaset och låtom öf sjunga,
 Snart få bekymren sitt wälde igen;
 Aldren skall nalkas, och siegen bli tunga,
 Aldren! — Act! snart skall du hinnas af den. :;

Snart skall bekymmer och ledsnad och plågor
 Wåda des ankomst och trycka ditt bröst.
 Då — ingen gnista af ungdomens lågor,
 Då — intet ljud utaf njenas röst. :;

Käfängt, så nära till Stugiska stranden;
 Skall du af kärleken duska en blick;
 Käfängt skall wänskap, med glaset i handen,
 Hopa: glöm äldren, glöm plågan och drick. :;

Derföre, skynda dig, njut dessa dagar
 Af dina unga och lyckliga år:
 Första Capitlet af sällhetens lagar
 Handlar om njutningen af hwad du får. :;

Tro ej att himmelen drufwan dig lemnat
Endast till Ruset att använda den,
Och att till grunkorf han Ruset blott ännat,
Nej, och till Urack i Pounsche hos en wän. :/:

Klingom då Broder, och låtom of dricka
Fridens och lugnets och frihetens skål.
Klang för vårt fosterland, Klang för vår sicksa,
Klang för vårt wårdsfolk och Klang för vår hål. :/:

Bröder! se Sölen den fröjdas och rörer;
Höjrom för Bacchus wår glättiga ton.
Se, hur han wänligt och mildt of besöker,
Skänker of glädjen i Rack och Citron.

Aldrig hans dyrkan ett hjerta bedrager:
Alltid han warit de öddligas wän;
När han förnustet dem stundom betager,
Ser han dem ruset och nöjet igen.

Drufworna skänktes att friden befrämja,
Bacchus här afky för härjande skål;
Kungarne jämt skulle lefwa i sänja,
Om blott som oftast de tömde en hål.

Hymen skall alltid hans wålde befanna,
Swartsfuka griller han lyckligt förfrö;
Mannen, som gnuggade harnsen sin panna,
Blind och förnöjd med sitt öde han gör.

När, i förtwifan för kärlekens nycker,
Ynglingen wåldsamt will slita des band,
Bacchus pistolen ifrån honom rycker,
Ser honom glaslet i skället i hand.

Winet i tankarna driftighet föder,
Sätter wår bildning i gladare stic;

Hwad bleswe af wåra rimmande bröder,
Om han som oftast ej ropade: drick!

Lyckliga känslor hos gubben han tänder,
Ungdomens blomster på kinderna frö;
Tankan så lifligt på kärleken wänder,
Hjertat så höjligt för sönheten gör.

Sjungom då emig wår Bacchus till ära,
Erfännom honom bland Gudarna först.
Wätte han jemt of sin nektar beskära,
Fröjda wårt hjerta, förlånga wår drick!

Bälen winkar. Mid des stränder
Sätt dig ned, drick drufwans skål.
Annu winkar denna hål;
Drick: du wet ej hwad som händer.

Nöjet winkar. I des sköte
Sänk dig munter, fri och säll;
Drick, och sluta glad din qwäll;
Glad gå wåsa dag till möte.

Wänskap winkar. Glad, förtrolig
Tryck ditt hjerta till en wän;
Drick om du förtjenar den;
Drick och gör din afton rolig.

Kärlek winkar. Sakta, sakta!
Blomman sina taggar har.
Alka, drick, och lycklig war;
Men ditt lugu, din sällhet aka.

Lyctan winkar. War försigtig;
Utaf hennes skatter njut,
Ingen lidande förskjut;
Drick: Din dag är korrer, men wigig.

Aldern winkar. Nyttja tiden
Ej till laster, ej till brott;
Drick, och gör din life godt;
Snart är styrkans dag förliden.

Ödden winkar. Tid och hoppas,
Var ej sorgsen, war ej swag;
Drick: kanske en ofedd dag
I en gång din lycka knoppas.

Grafwen winkar. Blömskans boning
Öppnas för din rädda blick:
Med din wän sjung, le och drick;
Med din owän drick försoning.

Den frågan är wärd till att wäcka,
Af upptäckter hwilken är förest:
Den konsten att lägorna släcka
Och den till att släcka wår törst?
Jag länge begrundat den saken,
Men funnit, I bröder! till slut,
Att sijnämnde konst går förlut,
Till trots för w o n A k e n.

Det är en orubbelig sanning,
Att drycker försrika wår kropp,
Men drycken till ämne och blandning
Är konsten jag tänker ge opp.
Jag söker ej winning och ära,
Jag säljer ej Hälen mitt rön.
I Bröder! ert lof är den löd,
Jag blott will begära.

Naturen öf skänkte den skatten,
Som namn utaf utesilning fått:
Man nöjes ej gerna med watten
Wid tillgång af ädlare wätt.

Det enkla i hela naturen
Har eljest ett wälgrundat pris;
Men watten, så skrifer en Wis,
Är endast för djuren.

När törsten den öddlige bränner,
Han misser båd' lyne och mine,
En äggande trängtan han känner,
Som stundom kan döswas med win.
Jag blandrar ej denna methoden,
Men nyttiom min composition
Af Socker och Rack och Citron:
Den friskar upp bloden.

Min upptäckt är fatt i sin dager,
Hur medborgarns törst skall bli släckt;
Iu mindre af Mälarn man tager
Iu bättre är ämnets effect:
Och såsom all törst är en fara,
Förfärlig till watten och lands,
Så lagom, att ämnet till hands
Beständigt må wara!

Drick! de förflyga de tusande
perlorra: drick!
Skonda! det ljuswa, det ädla, det höga
Söker du säfängt, se'n anden förgick,
Dären, som säse wid skummet sitt öga,
Watten, blott watten, på läpparna sitta.

Njut! de förswinna, de tusande
stunderna: njut!
Öfverförfinade, känslan och löjet
Reta, och domna, i samma minut.
Snappa i stulken behaget och nöjet:
Födgst är raketten, i det han går ut.

Snar är på jorden, den rusande
glädjen, ack! snar.
Fångad af Unglingens spända förhoppning,
Du ur en drufwa förädlad och rar,
Du från en mun, lik en ros i sin knoppning,
Straxt till sitt hem öfver molnen hon far.

Drick Granne! drick en skål, till dens ära!
Som första menskan lärt att drufwans saft förtära. Fin.
Den som wänskap sifftat har, bde du minsann ej för-
glömma;
Drick! och måtte du till sista stund af denna dygd dig bes-
rdömma.

Wi gläsen sku tömma
För wännerna ömma.
Krusa intet duger;
Säg ej nej, du luger —
Drick i botten nu, Gutär!
Drick Granne m. m.

Du, af hwars gudalika bud
Ur dwalan folken väckas,
Du, för hwars blotta skymt och ljud
Tyranerna försträckas:
Allt skapas om, allt får behag
Wid släkten af din anda;
Jag will, med winets läf i dag,
Ditt läf, o Frihet! blanda.

Från den gyllne drufwans saft
Förtrolig glädjen blinkar;
Wår själ får mod, wår arm får kraft,
Wid dessa Allmakts-winklar.
Ack! att en båt i toian stod,
Hwars botten ingen hunne,

Och blott en presad drufwas blod
För menöshänder runne!

Hwad kan ej, Frihet! på din sig
En dygdens helste wäga!
Det bröft, som känslor har för dig,
Hur stor är des förmåga!
Med dig och med en full pokal
Jag trofvar alla öden,
Jag skämtar lugn med alla qual
Och ler åt sletsöwa ödden.

Hwart folk är redan fullt af hopp,
Ne'n bäfwa Aftens kungar,
Då Grekers här i söderadt lopp
Mot legda slafwar ljungar.
Ej ynglingen blott andas mod,
Der frihetsjudet skallar;
Nej, sletsöwa stekans warma blod
Af ärans känsla swallar.

Gån, Greker! och ert höga wärf
Med wäpnad arm fullborden;
Slån dem, som stämpla ert förderf,
Slån ewigt dem till jorden!
Er här, som glad ur striden går,
Stall utaf lagrar höfjas,
Och under kysar edra fär
Med stekans tårar sköfjas.

Af wapnens dån och jemrens fri
Ert lugn ej mer skall södras;
Men blott det sälla ordet: fri!
Wid glasens samklang ödras.
Och om en man uti ert land
Du önskar sjettrar bära,
Skall endast af en skönhets hand
Förtjust han dem begära.

En däre för sin framtid gråter;
Den wise njuter glad sin dag,
Och lugn och trygg sig öfverlåter
Att Himlens milda välbehag.

Utt under knot på ödets lagar,
Man lifwet ej må önska kort,
I win och kärlek våra dagar
Må sjungas, drickas, skalkas bort.

Glym, wänner! allt hwad känslan sårar;
Låt sorg ej göra tiden lång:
Håll skådar nödigt våra tårar,
Som gaf oss Glicker, win och sång.

Med rågdadt glas och eldad hjerta,
I sickans stöd, i wänners lag,
Han bjöd oss glömma lifwets smårta,
Han bjöd oss njuta dess behag.

Men må dock allt med måtta njutas:
Blögd öfwer den, som det ej wet!
Må han för ewigt utslutas
Från våra njens ljuslighet!

Ja, må wi älska, dricka, sjunga;
Blott glädjen, glädjen är vårt mål:
Och medan ljusst den för vår tunga,
Dess moders, — måttlighetens skål!

Harpan slag bewinga
Lunga själars mod;
Glasen sammanklinga
Kulla af ditt blod,
Sköna, sköna blanka,
Moder till hwar tanka,
Som är glad och god!

Eder skål, I Tårnor,
Blomstren ewigt mer!
Eder skål, I Stjernor,
Wärmt wi trä till Er!
Eder skål, I Dikter,
Sälla morgonbigter
Medan wåren ler!

I detta lag
Wi drufwans safter tömma.
Här triswes jag;
Här känslorna bli ömma.
Jag sitter här med sickan glad,
Längt mer än Långar på throner,
Sjunger min wi'a blad för blad,
Eldad af ljuswa passioner.

Wid glasens gång
Och wid min sickas sida,
Kritet och sång
Min mintra själ kan lida.
Krigare! Statsman! sköda här,
Se hwad den Wise han äger:
Snart skall du weta hwad du är
Och hwad din lycka hon väger.

O, du som wet,
Allt syndare beweka
Till helighet,
Du skall och sjelf ej neka,
Att då du win och sickor ser
Har du en själ som de andre;
Östskar och dricker kauske mer,
Än både jag och de andre.

Men nu till de,
Som styrkan ge åt Norden;

J, Borgare!
 Och J, som bruken jorden!
 Hvem är den, som ej äskar win,
 Flickor och redliga wänner?
 Doctorn med all sin medicin
 Bättre recept icke känner.

Må nu en hwar
 Sitt glas i botten tömma!
 Hvem känsla har
 Den önskan ej kan glömma:
 Lefwe vårt kära fosterland,
 Kungen, min wån och min flicka!
 Och den som bryter dessa band
 Gift han ur glasfot må dricka!

Rom hit, min wån! att wisshet höra.
 Den konst, begären motstånd göra,
 Till punkt och prick jag känner den.
 Ej någon lärde, det vill jag swära,
 Kan dig den konsten bättre lära:
 Drick win, drick win, min wån!
 Win föder wissheten.

Om för att kunna gagna Staten,
 Du nödgas krypa för magnaten
 Och trängs dock bortt af kläparen.
 Låt dem hwarann complimentera,
 Och du, att skratta få des mera,
 Drick win, drick win, min wån!
 Och ståt ditt wärde lämn.

Var lugn, när dina skor du möter,
 På gatan, der en wagn du möter,
 Som bär den rika köpmannen.
 När en bankrutt hans casa klyfwer,
 Så du och för din siska skyfwer

Drick win, drick win, min wån;
 Och le åt rikdomen.

Om du dig förolämpad tycker,
 Då snålt din granne åt sig rycker,
 Swad dig med rått tillhör än,
 Låt ingen advocat dig styra;
 Jag ger dig bättre råd, än fyra —
 Drick win, drick win, min wån!
 Och le åt gnidaren.

Om lyckans nycker dig bedraga,
 Och lustslott, präktiga, men swaga
 Neddräta för dig, le dock än!
 Låt deras fall ditt lugn ej rögga;
 Att bättre dem på nytt uppbygga,
 Drick win, drick win, min wån!
 Win föder sällheten.

Om kånstolds din flicka blifwer
 Och gåt med dina sucker drifwer,
 Möt henne med förakt igen!
 I stället att en giftdruck tömma,
 Och för att denna stolta glömma,
 Drick win, drick win, min wån:
 Win läker kärleken.

Ja, om det wore synd att dricka,
 Då skulle Gud helt säkert sticka
 Vår halfwa werld till afgrunden.
 Men, må du tro dertill, ej sätta!
 Nej sjung, som jag — jag sjunger detta:
 Drick win, drick win, min wån!
 Win gaf af himmelen.

Och kommer öden, sent omsider,
 Och med sin sie till dig strider,
 Så war dock oförfarad än.

Råkt strar åt honom vindpokalen
 Och säg: Du tröskare mot gvalen!
 Drick vin, drick vin, igen
 Rät mig så bli din wån!

Min Son! om du vill sällheten nå,
 Så drick.
 Gif glada tidsfördrif, då och då
 Och drick.
 Jag werld och menniskor lärt mig känna
 Och hela kunnskapen blir blott denna:
 Blott drick, sjung, äter jyll glaset, sjung åter
 Och drick.

När Stor Man svarar dig nådigt kort,
 Så drick.
 Om wädret blåser hans löften bort
 Så drick.
 Wilt du ditt tålmod just förföra,
 Så häng i förnaken hos de Stora
 Blott drick m. m.

När Rik Man blåser sig opp, så se
 Och drick.
 Och när han åker med sex, så se
 Och drick.
 När Narren uti hans ågon löser,
 Hwad under då, om Satiren mysar.
 Blott drick m. m.

När Råd Man kallar dig idiot,
 Så drick;
 När efter sanningar han drar nos,
 Så drick.
 Och när han nua systemer skapar
 Wims barnet som på sitt korthus gapar,
 Och drick m. m.

När Läkarn biuder dig: håll diet!
 Så drick.
 Han dricker sjelf i all säkerhet.
 Ty drick.
 Jag tiv läkare noga känner
 Och nio äro bouteillens wänner.
 Ty drick m. m.

Och har du fått dig ett lägligt hem,
 Så drick,
 Och tänk då uppå — Du wet wät hwem?
 Blott drick.
 Emot din sicka war öm och frogen
 Tag henne skundom med dig på frogen
 Och drick m. m.

Och har du en eller annan wån,
 Så drick,
 Och har du något i källaren,
 Så drick.
 Rät Lyckan smätra dig eller snåsa,
 Göm glaset just midt för synans nåsa;
 Blott drick m. m.

Och är du listig och rass och ung,
 Så drick;
 Och är du gammal och trög och tung,
 Så drick.
 Se Wälen nöje och trefnad sprider,
 Till alla åldrar i alla tider.
 Blott drick m. m.

Du ett godt råd du följa kan,
 Drick för'n du drar till freidens pra!
 Noster jag tuffar wäl en man;
 Med ett rus så tuffar jag fyra.

Hurtigt! full i till glasets rand;
Ty aldrig nog man dricka kan. ;:

Ta den soldat är ömfansvärd,
Som ej kan dricka, men blott förka;
Sist han i faran drar sitt svärd;
I reträtten är han den förka.
Full åter i till glasets rand;
Ty aldrig nog man dricka kan. ;:

Ädlare tankar winet ger;
Det en ny dag frim allt kan bära,
Dörstarna blott fridens fara ser;
Drickarna skäddar endast des ära.
Prise då drufwan hyarje man;
Ty aldrig nog man dricka kan. ;:

Jorden så skon och herrlig är;
Men är det för att of traktera,
Som man gjort haf med watten der?
Haf med win behagat mig mera.
Uffwårje watten då hwar man;
Men wen man nog ej dricka kan. ;:

Hwarför naturen ett element
Ej gjort af win, är lätt att finna;
Det wid vår törst då jorden ändt,
Utaf brist på watska att brinna.
Hurtigt! full i till glasets rand;
Ty aldrig nog man dricka kan. ;:

När, till en blagd för våra seder,
Förtjensten trånar i behof;
När den förnåme utan heder
Går haf och jord till sina rof;
När niddens tosta tårar strömma,
Wid stöj från jälla dörars höjd:

Då drickom, bröder! för att glömma
Den wifes qual och däreus fröjd.

När den förtärde bonden klagar,
Wid foten af det svarta slott,
Der plundrarn, fet af goda dagar,
Beler hans klagan och hans lott;
När, trofsig af att aldrig ömma,
Han skälar bland en niddstäl hop:
Då drickom, bröder! för att glömma
Wäd' rikdoms stöj och niddens rop.

När en ofskuldig makas hjerta
Misskännes af en nedrig man;
När ingen ömhet, ingen smärta
Försonar hennes dars tyrann;
När hon i tyfhet nödgas ömma
Sin sorg och sina suckars tal:
Då drickom, bröder! för att glömma
Förtrohetets wäd och dygdens qual.

När, till förakt af tusen eder,
En flicka, ung och öm och skon,
Förräds till hjerta och till heder
Af någon mding bland vårt kön;
När tadlets tungor henne dömma,
Och skändarn ler åt sitt förskat:
Då drickom, bröder! för att glömma
Den rörande förfördas grät.

Om drufwans misda krafft ej kändes,
Hwad bleswe dödlighetens lott?
Ty hwart Den wifes öga wändes,
Hwad ser det? Lidelser och brott.
Djuv är den suck förförda tömma,
Widt är förtrohetets klagan spord:
Upp, bröder! drickom för att glömma
Wär hela sorgeliga jord.

Skål för den jord som först drusivorna födde!
 Bröder, den äger till tackjamhet rätt;
 Ty om man ferdom af törst just ej dödde,
 Beside man dock outlägeligt slätt:
 Men, sedan winet bland menniskor födde,
 Blef deras lefnad lycksalig och lätt.

Först drack man watten helt enkelt ur floden;
 Konserternas barndom är simpel och spåd;
 Glas war ej brukligt, ej ens under Oden,
 Hwar drack ur handen och öste dermed.
 Uppfinnarnas skäl af den rätta metoden,
 Granne tag glaset och klinga och qwad.

Då man i bërjan med watten sig nöjde,
 Drack man så sällan och innerligt swått;
 Ingen sin röst i en wisa upphöjde,
 Om man försökt det, hur skulle det gått?
 Arracken kom, och talangen sig röjde;
 Nu hwarje broder en stamma har fått.

Hjilom då glaset, och sången förenom!
 Skålen skall bli för en forntidens Wis;
 Han, som till hugnad för hwarjom och enom
 Måskade till första brygden af Wis.
 Sjungom hans lof, drickom laget igenom,
 Gifwom hans snille beundran och pris.

När dagen ändtlig nått sitt slut,
 Är jag min gamla wana trogen:
 I tyfhet smyger jag mig ut,
 Och klypper in på närmsta krogen.
 Min qwäll åt nöjet helgad är;
 Må kin bli hemma, leds och kludda.
 Nej, bättre är att spela der,
 Med sina bröder jemt och udda.

Och om jag tappar någon gång,
 Jag genast min förlust förader,
 Blott jag, bland win och victors sång,
 Gör heta försiggas Westbater.
 Jag är båd' rik och klok och ung,
 Så länge Bacchi tunna rinner,
 Och mera säll än mången kung,
 När till ett lifet rus jag hinner.

Skulle! drick, för'n du bland dödar
 Går att resa årens stöd!
 Defa mogna drusivors stöd,
 Som uti kristallen gåddar,
 Klar, eldar opp ditt mod.

Du som wisshetsfakter söker
 I en torr filosofi,
 Slå dig lös och lef, som wi!
 Wisbeten, då hälen röfer,
 Hyllas under bröders skri.

Ja, O sångens Son! din lora
 Stämmer ej, lärst är des ljud;
 Om ej winets glada Gud,
 För ditt snille i des yra
 Dolkar glädjens himlabyd.

Yngling! wägra ej att dricka
 Till förfestning — och med sans!
 Wirad med en wortenkrans
 Waska sedan med din slicka
 Om, uti en glattig dans.

Gubbe! må än murgren häja
 Dina gråa härs behag!
 I ett muntert brödraslag,
 Wid en båt, bör du fördröja
 Skymningen af lifwets dag.

S Herrar! jag vill er berätta
 På denna förnäsiga stund:
 Det lefde i werlden för detta,
 En man af förträffliga pund,
 En wälbesärd Rådman uti Åkersund.

Den salige mannen i fråga
 Leg alltid i sittande rätt;
 Wist icke i brist af förmåga,
 Nej, wänner, det war så hans sätt,
 Att tuga och skruswa sin höfwelmannschett.

Men ära för Rådmannens minne!
 Ett råd här i werlden han gaf;
 Och märk huru snillet bor inne
 Hos den, som minst skröter deraf;
 Det rådet skall hedra wår wän i hans graf.

Det war juft en Söndag wid bordet,
 Då Rådman tömt rommen i båln;
 Den Wälwise hastigt tog ordet
 Och rådde of dricka på kåln.
 Fyll glaset, till Rådmannens ära gik kåln!

Nu brast som ett band för hans tunga,
 Hans uppfin blef klarnad och lins;
 Han rådde båd' gamla och unga
 Att taga ett skyndesamt riss,
 Och tiden ej slösa med sladder och krus.

Se'n höll han om drycker och bålur
 Ett tal, excellent i sin sort,
 Tillstyrkte att hjäset med skålar
 Som tidspillan borde tas bort:
 Ty menniskans lifstid är owis och kort.

Ett tal af så dråpeligt wärde,
 Ett råd af så grundad reson,

Exemplet af Mannen, som lärde
 Bewekte hwar törstig person,
 Och präfsade tårar ur mången citron.

Men, wänner, beundrom den aning,
 Som salig Herr Rådmannen dref!
 Korrekt efter så herrlig förmaning,
 För alltid han ofdrödig blef,
 Och hastigt med Charon i farkosten klef.

Hwad kan nu af händelsen läras?
 Jo, händelsen lär ju of klart:
 Att rådiga hufwun må äras,
 Att drycker ge talfkonsten fart,
 Att Charon med färjan kan frakta of snart.

Swearne fordoimdays drucko ur horn,
 Logo in städer, wallar och torn.
 Wi än i dag
 Ha samma lag.
 Hwem för of an?
 Jo, Kommendanten, så heter han.

(Andra skåmman.)

Swearne drucko ur horn,
 Grufade fästet och torn.
 Hwem är, som nu för of an?
 Jo, Kommendanten, så heter han.

(Tredje skåmman.)

Fordom war den saksen gifwen i wår bygd, att wid en
 wisa dricka ur sitt horn, och sedan, med urgammal helle-
 dygd, ta flott och torn. In i dag wi ha samma lag: så
 tänker jag. Swear! wi sakna ej den, som kan dricka of
 till: ty Kommendanten hiesel han är wår man; han för
 of an.

En röst. Här ur glädjens offerkälla,
 Chor. Driicka wi.
 En röst. Gör att lifwets dag förfälla,
 Chor. Driicka wi.
 Wi samlas kring bålen
 Och sjunga derwid:
 Må Gladjen förluswa,
 Wår ungdomstid!

En röst. Gör att gullne tider drömma,
 Chor. Driicka wi.
 En röst. Gör att wånscapsstålen tömma,
 Chor. Driicka wi.
 Wi samlas kring bålen
 Och sjunga derwid:
 Må Wånscap förföna
 Wår ungdomstid!

En röst. Gör att middans hopp förgylla,
 Chor. Driicka wi.
 En röst. Gör att hjertats drottning hylla,
 Chor. Driicka wi.
 Wi samlas kring bålen
 Och sjunga derwid:
 Må Kärlek heldna
 Wår ungdomstid!

En röst. Gör det sanna och det sönna,
 Chor. Driicka wi.
 En röst. Till det gudakraft wi röna,
 Chor. Driicka wi.
 Wi samlas kring bålen
 Och sjunga derwid:
 Må Wisbet förädla
 Wår ungdomstid.

Magister Mal båd' natt och dag
 I böcker efter wisdom söker;
 Han bläddrar och röker
 Och söker och söker,
 Men finner aldrig denna stätt,
 Han känner Sphærens harmoni,
 Men ej min wisas melodi.

Allt i en forntid känner han,
 De gamle Grekers skor han känner,
 Men sina, go wänner,
 Jemt bakfram han spänner,
 Den wise man, den wise man.
 Han allt att reda ut försår,
 Ibrotan blott sitt eget hår.

Han känner alla lärdoms lius,
 Ja intill alla lärdomsdankar,
 Och satser och tankar,
 Men knappast en ankar
 Han stälja kan isfrån ett krus.
 Han späder watten i sitt win;
 O! Hwad har Mal för sin Latim!

Sol, Måne, Stjerna och Planet,
 Se derom wet han allt till pricka,
 Men konsten att driicka,
 Men wåg till en sicka,
 En konst utaf slik enkelhet,
 En konst, som hwar af oss förfår
 Hans fattningsgåfwa öfwergår.

Sätt på dig Mal din lagerkrans,
 Jag skall din Grekska wisdom ära,
 Följ alltid din lära
 Bland lärda och twåra;
 Jag älskar sifkor, win och dans.
 Hwad winst för din Magistergrad?
 Du blott är lård, men jag är glad,

Hwad är vår första pligt, då wi med fyllda båggar
 Stå nånide kring en hildogad bål,
 Der lifwets möda glöms och glädjens bild sig lågrar;
 Hwad är vår första pligt?

Chor.

Allt dricka Wårdens skål,
 Allt tömma våra fyllda båggar
 Och fylla dem ur denna bål. :;

Vår glädje är en dröm, som icke länge råcker,
 Som återsöks på tusen sätt;
 We den med lärors mängd, som öf ur drömmen väcker;
 Men den som ger öf wi —

Chor.

Till tacksamhet har rätt,
 Det är hans skänk, att drömmen råcker,
 Den söks i bål'n på säkert sätt. :;

Men gifvs då detta blott? Men fickans hufwa löje
 Men wipken om en känslas lön,
 Verusar den ej öf? Ger den ej lika nöje
 Som gjuts med drufwans blod?

Chor.

Jo! detta milda lön,
 Med himmelsk blick, med himmelskt löje,
 Ger glädjens rus, ger middans lön. :;

Hwad är vår andra pligt, då wi med wälust tömma
 De fyllda båggar kring vår bål,
 Och då wid Dwinnans blick wi sorgerna förglömma,
 Hwad är vår andra pligt?

Chor.

Den är Wårdinnans skål,
 För henne våra båggar tömma,
 För henne — hela denna bål. :;

Jag redan ålderdomen känner,
 Men dricker mera än en uug,
 Och dansar än bland Bacchi wänner:
 Kan då min asten kallas tung?

Jag läppen långt ifrån mig kastar,
 Och flaskan blott i handen för;
 När jag till Bacchi lekar hastar
 Mig ingen segren fridig gör.

Om någon påstår denna åra,
 Då han då genast somas här:
 Min flaska snart skall wittne håra,
 Hur jag i kampen duktig är.

Så speken opp på eder lyra
 Och dricken alla gubben till.
 Jag, som Eilenen i sin pra,
 Bland win och dans föråldras will.

När bålen synes på vårt bord,
 Då glådes jag i själen
 Och skrattar uppå Wårdens ord
 Fritt åt den nycktra trälen.
 I hjertat glad, i tankan fri,
 Jag ropar: Broder Wård! så i,
 Glå i, låt öf dricka och lustiga bli!
 Den som intet wet att lifwet njuta,
 Vår för alltid sig från glädjen sluta
 Och sitta i en wrå
 Och dwållas och se på
 Hur bröddren klunka, klunk = = = =
 = = = (7 gånger) och gå på,
 Till des de alla botten nå.

Så är, min bror, mitt tänkesätt;
 Jag tror ditt är desamma?
 Låt oss då ge hvarannan rätt
 Och med hvarannan glamma.
 Låt derför glaslet i din hand!
 Och kom ihog de vänskapsband
 Och knutit tillfamman's i drufvornas land.
 Det hvad Bæchus oss från Västen förkannar,
 Och hvad Bæchus oss af hjertat unnar —
 Allt glädjen hos oss ber
 På denna dag, jag tror —
 Wi klunka utur Nennarn stor,
 Klunk = = (3 g.) = = = i Bæchi hor
 Lefwe vår Wård, wile Wän och vår Bror.

Faa hit min lura, jag wille stänga
 Din kärleken och drufwans fast:
 In äro mina känslor unga
 Och ännu glad min bildningskraft.

In kan jag utan möda hinna
 Den wira sickans lätta språng;
 In kan jag hennes öfretar wänna
 Och än beväga med min sång.

In kan jag Bæchi löner lära
 Allt kämpa i ett druckeslag,
 Ur striden segerkransen bära,
 Af ruslet kär, men aldrig swag.

Men snart den fröjd mig ödet unnat
 Skall öfwerstå mig, flackars man,
 Och jag skall såha: jag har kunnat,
 För detta lyckliga: jag kan.

Win fördrifwer galla,
 Gift, kolik, podager; :;
 Winet botar alla; :;
 Blott god dos man tager.

Den som nycker somnar
 Wid sin flaskas watten; :;
 Han lik slugan domnar; :;
 I October-natten.

Derför drickom, bröder!
 Wän, men aldrig watten; :;
 Ingen drufwa blöder; :;
 I Crebsta natten.

Bröder! wile sorgen,
 Nå blott glaset söttas; :;
 En hwem är vår Sorgen; :;
 Allt wi åter möttas?

Hwem bör vår första omsorg äga?
 Hwem har vår första hunger släckt?
 Du Fosterland! må man ju säga
 Har willigt dina offer räckt. :;

De första hjeltar för dig fallit
 På Segrens blodbestänkta sig;
 Och hwarje tid i wördnad hållit
 Den för sitt land har offerat sig. :;

Det blod i våra ådror rinner,
 Som ädle fäder lifwat har;
 Och fosterlandet alltid sinnet
 I våra bröst sin dyrkan qwar. :;

Höj glaset då, drick Nordens ära!
 Drick allas wälgång, som der bor!

Påt mun och hjerta vittne bära
 Att du är värdig Nordisk bror.

Jag re'n af alla slickor hör:
 "Anakreon! du gammal bliswer.
 Du som en gubbe lefwa bör;
 Se, hvilken dom dig spegeln gifwer." :r

"Se, panna plöjes utaf år;
 Des skynkor och din ålder tyda.
 Hwar äro dessa märka här,
 Som fordom sägs din hjeska pryda?" :r

Jag ingen aftning gifwit har,
 Du tiden hunnit dem förhöra,
 Ell' om ännu de äro qwar,
 Och hwad kan det min sällhet röra? :r

Det wet jag blott, ju mera när
 Att lifwets dag i döden sluta,
 Ju mera glad, och yr, och far,
 Wör man sin sista afton njuta. :r

Skäl, i lyckan eller ouden,
 För behofwets starka röd,
 Som förenar mensfors bden
 Och förmjukar mensfors bröst!
 Skäl för den, som fått ett hjerta:
 Skäl för hwarje mensforån:
 Skäl i glädje eller smärta,
 Skäl för dem som dela den!

Skäl för den, som lifligt tänker:
 "Andras är min egen nöd?"
 Floktungen en frimod slänker,
 Hålingen ett hemligt stöd!

Skäl för alla ämna själar!
 Mätte, i en upplöst tid,
 Hwarfen Herrar eller träfar
 Sära deras syn och frid!

När fordomdags Götthen framträdde
 På Gillet med hornet i hand,
 För wänskap och kärlek och fädernesland.
 Han sjöng, och han drack och sig glädde.
 Ty dricka och fång woro fädernas seder,
 Och det gdr dem heder.
 Gullom glafen ur wår bål,
 Drickom så med rågad måt,
 Bröder! wåra faders skål.

I lifwets bekommer och skiffen
 Ser wänskapen styrka och tröst:
 Hon lifwar och wärmer båd' winter och höst,
 Och blomstrar än till på griffen.
 War munter och skämta, och njut hwad du känner
 Bland redliga wänner.
 Gullom glafen ur wår bål,
 Drickom så med rågad måt,
 Bröder! wåra wänners skål.

Ett sällskap, att lindra wår smärta,
 Så wänligt och hjuder sin arm,
 Med tusande blick och en blomstrande barm,
 Som häls af ett ålsfande hjerta.
 Wålsignom den Engel, som himlarna slicka
 I harn af en slicka.
 Gullom glafen ur wår bål,
 Drickom så med rågad måt,
 Bröder! wåra slickors skål.

En ömsom ur bålarnas floder
 Ett glas för den jord wi bebo;

Dig tillhöde vårt hjerta, vår arm och vår tro,
 Dig hulda och älskade moder.
 Du gaf oss vårt lif och vår vän och vår flicka
 Och gästwan att dricka.
 Fyllom glaset ur vår bål,
 Drickom så med rågadtt mäl,
 Bröder! Fosterlandets skäl.

Giif fäderna för oss predika,
 Att hedra med gerning och ord
 Den gerna ser wänner och win kring sitt bord,
 Och hållt ser dem bägge tillika.
 Ett hymnigt förred hos dem aldrig må tryta
 I bål, som i gryta.
 Fyllom glaset ur vår bål,
 Drickom så med rågadtt mäl,
 Wårdens och Wårdinnans skäl.

Fomma glas i godt kalas
 Wården icke hedra.
 Derför fyller jag mitt glas:
 Bröder, fyllen edra.

Fulla glas i godt kalas
 Gästerna ej hedra.
 Derför fyllmer jag mitt glas
 Bröder, tömnen edra.

Fomma glas o. s. w.

Winet plår den werkan äga
 Att ge snillet eld och kraft,
 När man först sig wäl sått plåga
 Dwicknar det i drufwans saft.

Sjelf Anacreon i vean
 Ofte nöjet med sin sång,
 Och Horatius stämde lyran
 Wid polakten mången gång.

Göslom, bröder! de exempel
 Wi af dese skalder fått
 Och i detta glädjens tempel
 Sjungom wid ett rågadtt mått;
 Men i löd af Bacchi låra,
 Hwad blir sångens föremål? —
 Bacchi lof och Fröjas ära,
 Wårdens och Wårdinnans skäl!

Yugling! fransa dina hår,
 Präsa drufwan, rör din lyra;
 Njut med glädje, ej med yra,
 Dina ofskuldsfulla år.
 Se på blomman: Daggen sänkes,
 Wätskan ändas — och hon ler:
 Njut, som hon, den dag dig stänkes;
 Wet, den uppgår aldrig mer.

Man! i dina mogna dar
 Präsa drufwan, rör din lyra;
 Sjunng, och frukta ej att yra;
 Drick, och njut den dag du har.
 In ditt lifstråd Parquen spinner,
 In ditt timglas upprätt står;
 Med hwar timma sanden rinner,
 Gråna dina glesta hår.

Gubbe! grafwen står dig när:
 Präsa drufwan, rör din lyra;
 Drick, ty du behöfwer yra;
 Sjunng, att glömma hwad du är,

Njut de slämtande behagen
 Af en dag som sänker sig —
 Kanste städer morgondagen
 Blotta askan utaf dig.

Hwi prisas så högt våra fäder?
 Hwi yrkas att lesra som de?
 De härjade länder och städer,
 Att få hwad of freden kan ge.
 Man tror att de sökte sig ära
 På deras manhaftiga tåg;
 Men eder min wisa skall lära
 Hwad orsak som deruti låg.

För Fädren den tiden tillbaka
 Wist Olet och Mjöden ej tröt;
 Men Olet ej mer wille smaka,
 Och mjöden den föll dem för sot.
 Den Nectar, som här synes strömma,
 War sällsynt i Balsaders sat;
 En Oden lät winstafkan gömma,
 Så snart han fyllt i sin pocal.

Med swärdet i handen de drogo
 Till neiden der drufworne gro,
 De humo den, drucko och slogos;
 Der wille de bygga och bo:
 Men Romarn förtrytelse kände,
 En Götternes törst tog ej slut:
 Man slug en Borgmästare sände
 Ut landet att drifwa dem ut.

Till härnad han gaf sig å färde,
 Men illa hans skinn deraf swed;
 Den gode Borgmästarn de lärde
 Att låta dem dricka i fred.

Doct singo de pliffa för ruset,
 För stark war den dofsis man drack;
 De Götter nu lågo i gruset,
 Och Romarne slogos som pack.

En fortfor dock Götthen att gåsa
 Winländerne ofta och tidt;
 Men Fransmännen höll för det bästa
 Att höfligt sig göra dem qwitt.
 Han utbad sig ödmijukt den ära
 (Fransosen är alltid polt)
 Att sticka det win wi förlära,
 Och dertill straxt samtyckte wi.

I werlden man alltid skall spörja:
 Med höflighet, höflighet winns —
 Nu selske wi derom besörja
 Att win hämtas hit hwar det fins
 Och aldrig utwandra wi mera,
 Att modigt om tårarna slå.
 Må handel och sjöfart florerä,
 Så dricka wi gladast hos oss!

Sungen, wänner!
 Höjen glädjens ljud!
 Medan själen lyckligt känner,
 Lydom njöts bud!

Låt of glömma
 Allt hwad lifwet får!
 Skulle himlen brottlig dömma
 Den som lycklig är?

Grymma lära,
 Som från afgrund gått!
 Nej, wår glädje är hans ära,
 Wåra qwat ett brott.

Wife smärtan!
Mörka anletsdrag,
Suckar från betränkta hjertan
Blön ur detta lag!

Sorgsna minnen
Tankans plåghår,
Denna sälla stund försvinnen!
Den för glädjen är.

Stungen, dricken,
Hjien glädjens röst!
Mutom wisligt ögonblicken
Utaf lifwets ted!

Det war en lag i Grekland,
Som gör sin Auctors ära;
Stor skada är att tidens tand
Fått mannens namn förlära;
Och denna lag han lydde så:
I sangwäm dricka, eller gå. ;:

Men granskas noga detta bud,
Så wittnar det tillika,
Att man i Grekers gåsabad
Ej sällan plågat swika;
Ty hward till tjente lagens hot,
Om ingen bröt sin pligt emot? ;:

Allt aldrig haft en sådan lag,
Wi of med skäl berömmas;
Ty wi af ewigt fritt behög
Wårt glas i botten tömma.
Med all respekt för Grekerne
Ar Swensten mycket wisare. ;:

Sällhets-skapande förmåga!
Alla wäsens harmonie!
Glädje! druckne af din läga,
Kring ditt altar samlas wi.
All den skillnad slården föder
Göms för dig i föst och fram.
Kung och bonde äro bröder,
Hwar din winge släktar fram.

Chor. Er wår hälsning myriader,
Dig wår kyss, du werldars här!
Bröder, — öfwer stiernor — der:
Wor, förwist, en mildrik Gader.

Hvem som, till sitt hjertas lycka,
För en wäns det öppna får,
Och en makas dertill trycka,
Blande han sin sång med wår!
Men den af ett enda hjerta
Ej får tröst på jordens rund,
Slite sig med waknad smärta,
Gråtande, ur wårt förbund!

Chor. Allt hwad kring Naturen hwimlar,
Hylle Sympathiens bud!
Lipp till stjernorna, — till Gud,
För hon, genom rymd och himlar.

Glädjen kraft och ungdom gifwer
Att den alstrande natur;
Glädjen, glädjen hjulen drifwer
I det stora werldens ur.
Blomman hon ur brodden stuter,
Fästet hon med stjernor sår;
Hwälfwer spherer, solar ginter,
Sler än skådarns sierrglas när.

Chor. Öfverträckt, som Segerhjelten,
Gyllen, bröder, edert lopp!
Gläd, — som Iusets gullne kropp
Genomsörtar himlasälten!

Med den kunskap förkärn vinner,
Glädjens ljus hans öga rör.
Mensko-vännen henne finner
Hos den lycklige han gör.
Hjerten, som för åran svider,
Möter hon med Rucklets röt;
Men den lycklige, som lider,
Åger henne i sitt bröst.

Chor. För det Sanna, för det Sköna,
Wägen, liden, dödlige,
Lippe der bland himlarne,
Sitter Han som skall belöna.

Gudars nåd kan ej betalas,
Etkna dem är dugdens böjd;
Må den usle då bugswalas!
Må den sorgsne känna fröjd!
Fång din orwan att förlåta,
Dränk hans fel i glömskans haf:
Ingen blodstår må han gråta,
Ingen ånger frätas af.

Chor. Låt oss lifars swaghet glömma:
Beswe de med oss tillfreds!
Bröder, — öfwer sjernors frets,
Dömmet Gud oss, som wi dömma!

Fröjd i hjertan och pokaler!
Nu, — i gullne druswors blod,
Dricken mildhet, kannibaler!
Och du swaghet! hjettemod.
Eron ej himlens åra kränkta,
Af ett offer från er bål.
Må till skön des saster stänkta:
Gode Ande! — Dig wår Skål!

Chor. Honom som med himlabanden
Sammanhåller werldars hår,
Bröder, — öfwer sjernor der,
Detta glas, den Gode Anden!

Kraft i motgång, helgd af seder;
Dugdens, sanningens förwar,
Glädjens affsk, hjertats beder;
Slut på werldens barndoms dar;
Manlig stolthet inför Kungar;
It förtiensten, lagrens lott;
Ingen Gud, som blirten slungar,
Ingen tråldom, — ordning blott!

Chor. Slutom cirkeln, Skalder sjungen
Ljusets seger, jordens ro!
Swärjom menskligheten tro,
Swärjom den, — wid Stjerne-Kungen!

Måldets kedja rättwisi bruten;
Sanning, trygg bland dödlige;
Öfördt lugn i dödsminuten;
Nåd hos werldens Domare;
Nåd, — jernwål för de fördömda,
Om Hans högsta godhet will;
Alla synder ware glömda,
Och en ewig hämd, — ej till!

Chor. Wandrarns staf en gång skall fallas.
Bröder — fridsam affsedsstund!
Och ett mildt ord från Hans mun,
För Hvars dom de döda ställas!

Coupletter ut Hemligheten.

J Dwimor, wilsjen I förstå,
Om till ert hjerta känslan talar,
Så gån, wid morgonstunden då,
I skuggan af de tuska dalar;
Om saltets blommar, windens röst,
Om böljan, uti floden buren,
Om tusen ert eldiga bröst,
Utt, tacken derjdre Naturen! :.

Men om, i sundens tosta fäst,
Der westanvindar sakta klaga,
Ett hjerta ingen wällust nidi,
Ack! sken då ej mer behaga;
Om solen sänks i wägens famn,
Och edra hjertan icke rödas,
Ack! må då ej kärlekens namn,
Grån edra kalla läppar hōras! ;:

I Månner wisen I förskå
Hur långt wårt tålmod kan hinna?
I kunnen straffas då och då,
Och lönen för er otro finna.
Ej harm, men ömtan då skall bli
Den hämnd som öfwer er är swuren.
En hustru är mera än ni
Och derför tackar hon naturen. ;:

Ja, alltför gern medger jag
Att hustrun kan ha mera seder,
Mer lislighet och mer behag
Mer werld, och kanske, mera heder.
Men, framför mannen ta sin plats,
Jag gillar ej den proceduren,
Och tror, min själ, att denna sats
Är aldrig gifwen af naturen. ;:

Herrn träter ständigt med sin fru,
Då frun ej träter med sin herre;
Ekwäl är hon beskedlig fru,
Och han ändå är bättre herre.
De hålla wäsen hela dan;
Om natten tiga de som muren;
Och hwaraf kommer det? för s—!
Af sömnen, eller af naturen. ;:

Completter ur A z e m i a eller W i l d a r n e.

Så snart, min wän! jag dig får se
Af glädje hjertat lifwas,
Och, kommer du mig närmare,
Kan ej min ro beskrifwas.
En tjustig eld mitt hjerta rör,
Jag brinner ;: och wet ej hwarför.
Ofra din far jag ännat fråga
Orsaken till så hemlig plåga.
Men wille du upplysa mig,
Wist lärde jag långt mer af dig. ;:

Först detta brinnande begär
Att dig beständigt skåda;
Se'n hwarföre så tjust jag är
Så snart wi nakkas båda ;:
Se'n efter hwad mitt hjerta trår
När det så ömt ;: och häftigt slår. ;:
Ofra din far ic.

Jag tycker just som jag förklar
Hwad orsaken kan wara;
Men mot min wilsa ej förmår
Att något dig förklara.
Och detta hinder, detta twång
Dig hemligt ;: ängslat mången gång.
Ofra min far jag ännat fråga
Orsaken till min hjertans plåga.
Men tordes jag förklara mig,
Wist lärde jag långt mer af dig. ;:

tr Gan ch on.

Ja werlden är en stor orchester
Och Instrumenter äro wi ;:
I öster, krasom i wester,
Mårks ofta brut på harmoni, ;:

De höga spelet dirigera
Med mer och mindre säker takt,
Ei andra måste musicera
Allt hvad som oss blir förelagdt.

De usle blåsa: Doloroso,
Allegro den, som guld har fått,
De höga spela Maestoso
Den wise Modorato blott;
Och mången måste Lutti göra,
Hvars Solo skulle låta bra,
Och mången låter Solo bdräml
Som borde trampa orgorna. :

Den hursliga Harmonien

Lik en af Haydens Simphonier,
Den och harmonisk drag från drag;
Lik en af Mozarts melodier.
Enkel och luf, full af behag;
Så måtte wår dinnans lif förstås;
Så, utan all slags discommans,
Och för cromatiskt präls ej byta
Sin karakter af en romans.

Kanske ett Largo förefaller,
Der du allegro wäntat dig;
Kanske ock alla intervaller
Lyckas ej wäl förena sig.
Tro dock min wän, att komponisten
Har något litet skal håri;
Och, der du tror dig sinna bristen,
Ger det en högre harmoni.

Åskade makar, mätten I hinna
Lyckan att länge spela så;
Mätten I också med glädje sinna
Att detta verk är satt för två;

Må aldrig Er duo någon föras
Af någon sträf och ofständig ten;
Må harmonien öfwerföras,
Bort till en högre region.

Botten uti båten

Duoft förborgas den;
Bröder! tiden tålen;
Men begagnom den.
Snart minuten skrider,
Och bland slutna tider
Ewiggt den förswann;
Men utom den i loppet,
Dess minne föder hoppet —
Och snart det glada hoppet
Dess yngre bröder hann.

Medan sockret sakta
Emåller bättre ner,
Lätom oss betrakta
Hwad i werlden sker.
Krigets sackta lågar;
Men ännu man frågar,
Hwarföre man slåst?
Begagnom dessa stunder
Att första fridens grunder —
Och fridens dolda grunder
Sig öppna klart för oss.

Nya Rhenska bundet
Gör en farlig stat,
Tills det öppnar sprundet
På dess gamla fat.
Waintsiska prelaten
Jagades ut staten
Från sitt sköna Hoch,
Hwad kan inbemnisera?
Att ej så dricka mera? —

Vi gärna dricka mera,
Men minna andra ock.

Se på Magistraten
Itti Heidelberg, —

Huru vin på staten
Gifwer must och merg!
Långsamt! ätt bli seta
Andra Rådman streta
Vagens torra gång.

När domaren törstig sitter,
Han icke dömma gitter. —
När ingen dömma gitter,
Så blir processen lång.

Vissor förkunna
Stora häatars tåg,
Königshemer tunna
Dem i vägen låg.

Murat gick till Angern;
Männe det var hungern,
Som drog honom dit?
Nej, blott att törsten kufva
Han sög Tokajens drufwa. —
Tokajens läckra drufwa!
Etänk väntligt sajter hit.

Männ för segerfransen
England Malta tog? —
Endast Bomeransen

Hägen ditåt drog,
Endast för Madeira,
Porto-win med flera,
Vincent's flotta kom.

Och Popjan ätt att slatta
Spanjorens May Plata —
Dog guld från Rio Plata
Blott för att köpa romm.

Med hafsvet, på enstiga stranden,
Satt Sorgen, från himmelen skild.
Och formade, tankfull, med handen
Af leret, en menniskobild.

Zeus kom. Hvad är det? Hörs han fråga. —
O Zeus! blott en skapnad af ler.
Men visa din Gudaförmåga:
Etänk lif åt den bilden du ser. —

"Han lefve! Lifväl, jag förklarar:
Min är han, i kraft af mitt lån." —
Nej, utbrister Sorgen, och svarar:
Nej, låt mig behålla min son.

Af mig är han tillskapad worden. —
"Ja; men han har lifvet af mig."
Som Josur det sade, kom Jorden,
Såg bilden och uttrade sig:

Från mig, ur mitt sköt är han röfivad,
Jag åter begär hvad jag mis.
"Din rätt, swarte Zeus: skall bli pröfivad.
Saturnus må sitta vår twist."

Han dömdo: "Sig ingen beklage!
Till alla gemensamt han hbr.
Du Zeus! som gaf lifvet, det tage,
Med anden igen, när han ddr."

"Du Jord! till din egendom göde
Hans ben; gdm dem åter i frid.
Dig, Sorg! dig, sin mor, han tillhöre
Sin hela besvärsliga tid."

"Från dig, skall, så länge han andas,
Han aldrig bli skild någon dag;
Din suck med hans sänmma skall blandas,
Din bild med hans anletes drag."

Så Allmagts utslag blef gifwet,
 Och menskan, i kraft af des bud,
 Blef tillhyrdig Sorgen, i lifwet;
 I bidden — Jorden och Gud!

Y o j k a r n e.

Jag minns den lustwa tiden,
 Jag minns den som i går,
 Då oskulden och friden
 Tätt följde mina spår;
 Då lifsen war en håra,
 Och sorgen snart förswann,
 Då allt utom min lära
 Jag tätt och lustigt fann.

Uppå min mun war löjet,
 Och helsan i min blod,
 I själen bodde nöjet,
 Hwar menniska war god;
 Hwar pojke, glad och yster,
 War strax min hulda bror;
 Hwar flicka war min systers,
 Hwar gumma war min mor.

Jag minns de fria fästern
 Jag nätt så mången gång,
 Der ofta jag war hjelpen
 I lekar och i språng;
 De tusen glada sprätten
 I sommarns friska wind,
 Med blomorne på hatten
 Och purpurn på min kind.

Äf falskheten och swelen
 Jag wiste inset än,
 I hwar kamrat af leken
 Jag såg en trogen vän;

De långa lömska listwen
 Dem kände icke wi;
 När brösten war gifwen,
 War wreden och förbi.

Ej stillnad till personer
 Jag såg i nöjets dar;
 Bondpojkar och Barouer
 Allt för mig lika war;
 I glädjen och i wran,
 Den af oss raska barn,
 Som gaf den bästa loran
 War den förnämsta karln.

Ej sanning af oss döljdes
 Uti förtjenst och fet;
 Öwäldigbeten följdes
 Wid minsta lägespel;
 Den trasigaste wigen
 Wann priset wid vår dom,
 När han slog riktigt kungen,
 Och Grefwen kasta bonn.

Hur hördes ej vår klagan,
 Wårt späda hjerta swed,
 Wid bannorne och agan
 Som någon ledrow led;
 Förtjust att så tillbaka
 Den glädje rifet lödt,
 Min euda pepparkaka
 Jag med den sorgsna bröt.

Men, mina ungdoms wänner,
 Hur tiden ändrat sig!
 Jag er ej mera känner,
 I kätten icke mig.
 De blifwit män i staten,
 De fordna pojkarne,
 Och riswas nu om mafen,
 Och släf om tittarne.

Med fort i på nacken
De sirta i beivär,
Lungt i den branta backen
Der loctans tempel är.
Hvad ger då denna lärnan,
Så sökt i alla land?
Kallt hjerta under fiernan,
Gul hy och gramia band.

S gamla Swears land
Den satsen ofbrändrad står,
Att törsten band i hand
Med tapperheten går.
Der skändigt jemt den satsen löbb:
Drick ur! drick ur!
Och kämpen höng så-hes och rdb:
Slå i! slå i!
Och Minet kärker mod och hög
Till nästa härnads tåg. ;:

Fast hornet byts i glas,
Och hyddan namnet bär af lofft;
Och Gåsbud af Calas,
Bland nya Swear fått. —
Wi törsten ärst från fordna dar,
Gutår! gutår!
Från farfars-farfars-farfars far,
Gutår! gutår!
Och dricka ännu wid vår båt,
Hwar redlig Nordbo's skål. ;:

N af Kommen från Neptuni strand,
Iag skannat har wid denna bålen,
Med fullda glasföt i min hand
Iag frågar: säg — hvem tillhör skålen?

Jo, det är wärdens kära Bror. —
Nå, Bröder! glaset allmänt tagen
Och sigen upp, ty som jag tror,
Är glädjen ordningen för dagen.

Du tåcka Pön, tillåt en wån
Att mana dig att glädjen dela.
Din känsla ofkast yrkar den,
Fast djerfvet stundom plår dig fela.
Här får du lefwa glad och fri,
Här kan du aldrig bli bedragen,
Stig dertför upp, och gå som wi,
Och glädjen tillhör selskwa dagen.

Upphöj om glaset på en gång,
Låt ingen af oss winet spara!
Nå glädjen yttra sig i sång,
Och dagen deraf ryktbar wara!
Upplyswade af wänskapen,
I handen glas, i ögat löje,
Wi dricka nu din skål, min wån!
Wi dricka den med sörsta nöje!

När skämtet tar ordet wid wänskapens bord,
Med fingret åt glaset som dofta,
Så drick och war glad: — på wår sorgliga jord
Man gläder sig aldrig för ofta.
En blomma är glädjen: i dag står hon ut,
I morgon förwisnar hon redan.
Just nu, då du kan, haf en lycklig minut,
Och tänk på den kommande sedan.

Hvem drog ej en suck öfwer tidernas lopp?
Dock sitt ej och dröm på kalaset.
Här lef i sekunden: och hela ditt hopp
Se fyllas och tömmas — i glaset.

Så föri blott för glaset: om fullt, så töm ut;
 Om tomt, så förjänd det att fyllas;
 Och mins, att det sedna och goda förut,
 Se'n glädjen och nöjet, må byllas.

Ly egne wi först åt wärdinnan en skål:
 Hwad wore wår sedd utan henne?
 Se'n prise wi wården, och särestilt hans hål:
 Hwad wore wårt mod utan denne?
 Dem båda förene ett glas och en sång:
 De helsma så skönt sig förente.
 Med drufworna morten blef skapt på en gång;
 Hwem ser ej hwad himmelen mente?

För öfrigt må Wården go alltid wett skål
 Till ständig omsättning af glaset,
 Och wisa, att rangen är nöttig likwål:
 Till skälarnas mängd på kalaset.
 Men förr'n han är färdig med kläng och harang,
 Wi skynde att helsmante dricka,
 Och helge ett glas, som är öfwer all rang,
 I tyfhet — en hwar åt sin skåla.

Om Helan här igenom lifwet
 Är trög och rasande ibland,
 Den skulle det wist aldrig blifwit,
 Om blott man för med glas i hand.
 Kall Geografen för of skrifer,
 Till Hoppets Kap wägwisare,
 Jag tror att Bacchi karta blifwer
 Till glädjens kuffi an wigare.

Der prickas ut kalas, som sjäder,
 Och hwarje Wål, som hwit-station;
 Hwart glas gör wagnen lätt som sjäder;
 Hwar wård har hållParks profesjon;
 Till förswäm skall du wäniskap sinna;
 Till spiseld hwarje sickas barn;

Till nattwarker din älskarinna;
 Till öngott hennes mjuka arm.

Och, kastas du på ödets bölja,
 Låt hoppet bli din Amiral,
 Låt glädjen dig som herman följa,
 Och din kompass bli en pokal.
 Bland klippor, skär, och reslar, ingen
 Är bättre lots än kärleken.
 Gåll ankar, lek på strand: göm ringen,
 En attendant, med seduheten.

Om snillet skulle dansa undan
 Din tröga själ, i älskärprång;
 Så minns, det ges en Gud på Tunnan,
 Som lånar snittor åt din gång.
 I början torde du wäl snaiwa;
 Men fatta mod, du stor skall bli.
 En Rousseau började att skafwa;
 I kollen kröp en Casagli.

O! bråka inte ut din hjerna
 Att Riddare med mödda bli,
 Det är ju intet i en stjerna,
 Men glaset är det win uti;
 Om äran porten för dig stänger,
 Edel Bacchi ordenstempel då;
 Hans Riddarslag i hjertat fränger,
 Kraschanen — snus blott utanpå.

När så du genom lifwet rullar,
 Med samwetsförd i kompani,
 Du slipper aggets snåla tullar
 Och ondskans lömska röfveri;
 Och ser du se'n en Bror wid wägen,
 Med trasig rock och loftad hatt,
 Sätt dig i samma fall belågen,
 Och gif! — så reser du så gladt.

Min Sällhets tid, om wisligt njuten,
Ej flyr så snart; så tänker jag.
Och då den lyckliga minuten
Förkortar lifwets sorgedag;
Med lugn jag kalla kan tillbaka
Min flydda ungdoms glada år,
Och kall af minnet wälslut smaka,
Stolt öfwer mina Silfwerhår.

Då skall jag, freckt mot makans hjerta,
Just sickans, som mig först gjort kår,
Ej klaga öfwer Giktens smårta,
Som straffar brände begär.
Jag än med sörja tar Pokalen,
Wid glädjens blick och hellsans färg,
Och ler åt dårarna med qwalen,
Som tidigt misja mod och märg.

Så sena åldern glädje gifwer
Min muntra själ, min senka kropp;
Och målet ej förfärligt blifwer
För ett, med lugn, fullbordadt kopp.
Man minnets blommod ströer i spårn,
Der dygden genom lifwet gick;
Ja, saknad hwitar hon på bårn,
Och friden på des slutna blick.

O Himmel! Du som wisshet skänker,
Ät! rädda, rädda ynglingen,
Der sänklighet hans fallhet dränker
I detta haf af njutningen!
Då warma, rustiga Wasionen
Af druswan får ny retelse;
O! sänk då den, med Religionen,
Djupt i hans flydda bågare!

Huskuren.

Jag dricker gerna, det är sannt;
Men det må jag ändå förklara,
Att winet will jag ha basant
Och wån med wården will jag wara,
Och derför tar jag helst ett rus,
Med öfwertgelse om kuren;
Och det är wist — i detta hus
Kan wanan hjelpa upp Naturen.

Det finnes brunnar öfwerallt
Der plågorna förjagas mordiskt;
Men hellsowattnet är så kallt
Och smakar mig för mycket jordiskt.
Nej Bröder! här förtämlade,
Jag tänker uppenbara Öder
Hwad jag hos wården råkat se;
En Huskur, som han sjelf tillreder.

Först, tar han fram en duftig bål
Och ställer den på bordet warsamt;
Och en waktnas sockret i en skål;
Det är det enda han gör sparsamt;
Så lägges sockret uti bål;
Derefter tar han fram Citroner,
Och sedan borrt med wattenkål;
Ett stund finns ej i hans emulsioner.

Du skårs Citronerna i tu,
Och saften kramas ut ur skalet;
Så hålles Nacken dit; och nu
Bestämmer smaken rätt och galec;
Så slår han winet deruti,
Är om, och börjar åt och nicka;
Hans laborering är förbi,
Och nu begynner man att dricka.

Förklåt, om jag har varit lång
I min berättelse om saken.

Förlåt, om jag har talat säng,
 Utaf förwillelse i smaken.
 Man gör ibland, för nöjets skull,
 Ett litet utfall här i buiset;
 En kropp och själ, när man blir full,
 Är alltid hälften hwar af ruset.

Gå, hjälte, sök med wäpnad arm
 Den Kessfertiga hufwudbonan,
 Med mindre fara, mindre larm,
 Jag sökt och funnit Kessarkronan.

Må seglarn plöja böfvens fann,
 Allt hämta warorna, som siga;
 Jag går med förligt wind i hamn,
 Och tar min fulla last på Riga.

Må diamanters ljusa flock
 Den unga, stöna sicken pröda;
 Juwelerna, i hennes lock,
 Mot Mon Bijou, ej stort betyda.

Låt mängen för en stjernas skull,
 Fördrakta lifwet, bråka hiernan;
 Med några steg och litet guld
 Förwårprar jag mig rätt till Stjernan

Det äpple Catherée bekom
 Blef frö till twister, hatfullt långa;
 Mitt Äpple träter ingen om,
 Ty det tillräckligt är för många.

För ungarne han suger sig,
 Den soget hwarom Fabeln ljuger,
 En Pelfan är känd för mig,
 Men det är jag, som honom suger.

Nog bär jag nämnas då och då
 Den höga Ottemaniska Porten,
 Men känner ganska wäl en Wäl
 Och alla wågar der i orten.

Jag är ej sångre tung och trög
 Den stund jag wiskas utaf drufwan;
 Som drufwan in i arken sig,
 Så snabb jag flyger in på Dufwan.

Gån, wise, och med ädelt nit,
 Låt jorden ewigt lugn bereden;
 Men förrän freden hinner dit,
 Förr, tron mig, hinner jag till Freden.

Du, med trångsande rop
 Kallad af Elaf och Kung!
 Säg, hwar döder du dig? —
 Bor du i Klostans stöd?
 Der, med ruswande wingar,
 Natten waktar det gamla guld.

Fann i Sanningens djup
 Giubblande forskar'n dig?
 Säg bland Skaldemdr dig
 Dwäljande Sångens Son?
 Var wid Segrarens sida,
 Dig den blodiga sridens wagn?

Wagdads stolte Calif,
 Mättad af Nöjets rus,
 Mottar gäspande, kall,
 Himmelska Flickans kos;
 Ha! du hwilar, o Sällhet!
 Ej på njutningens swanduns-bädd.

Nos född, hälsar med gråt
 Barnet den första Sol;

Gubbe, suckar det trödt
Efter den sista Natt.
Sjelf den dygdiges äga
Gjuter tåren på bleknad kind.

Bli fwa, trängt a och dö
Hjuder of Hedets lag —
Sällhet! är du en dröm?
Gäckade kärslors dröm?
Eller — är du en bild af
Sanna, Kommande Himlars ro.

Gröna, leende Vår, ofskuldens sköna bild,
Till din tusfande samn tryck mig en timma blott!
Äck! med lekande winge
Släcka hemliga oron bort!

Prudd med barndomens frans mdt mig i minnets lund!
Måla der för min blick drömmarnes flydda werld!
Vogga på rinnande sanden
Hoppets strålande tempel än!

Slingra twissarens natt! ifande hatet smält!
Skåd i kärlekens strud giriga tigrars hem!
Wid ditt klappande hjerta
Syll den tränande långtarns bön!

Kanske skäddar din sol, helsad af mig i dag,
Innan stördarnes tid Mortimers lutna graf,
Der hans sorgliga lefnads
Gäta löses af massens tand.

Ingen gyllene sten smickre min swaga dygd!
Äck! jag drömde mig blott blifwa med mildhet dömd,
Och att sörjande sicken
Strödde blommar på graswens mull.

Vårens kärkor! er fång när ej det kalla djup.
Äfken twifan likwål, sojwarens helga taf,
Och för wandaren sjungen
Hoppets ewiga morgonpsalm.

Våren är kommen. På sina fransar
Ängarna binda. Himlen är blå.
Pilträden bära gullgula fransar.
Lufworna waggas lusalsjer små.
Bäckarne brusar.
Windarne susa.
Båghorne glittra.
Foglarne qwittra.

Sippan i lunden nigande står.
Högt upp i lusten kärkorna sjunga:
Nu är det vår. Hurra! hurra!
Våren är kommen. På sina fransar
Ängarne binda. Himlen är blå.
Pilträden bära gullgula fransar.
Lufworna waggas lusalsjer små.

Wärguden löser källornas boja,
Och ifrån fjället pantsfarets skend.
Gladlynt han tittar in i hwar koja,
Öppnar på dörren wid windarnes ljud.
Hjuder de sköna
Ät i det gröna,
Blommor att wira
Våren att sira.

Blodet det brinner. Hjertat det står.
Högt upp i lusten m. m.

Våren är kommen. Bröder Studenter!
Här uti Floras grönskande sal
Skola wi slitigt hålla Conventer.
Och om Cupido luswaste taf,
Våren of manär:
Hjertat det anar

Blustroffe nöjen,
Lekar och löjen:
Sköndom i Gudens blirtrande spår.
Högt upp i lusten m. m.

Thesen blir denna: Håll man i bålen;
Mera i bålen; här är kalas,
Och det för våren. Gudens blir skålen.
Slån se'n mot solen glaset i kras.
Här är tentamen,
Dito examen
Valde bibamus.
Valde cantamus.

Bacchus curator är för vår corps.
Högt upp i lusten m. m.

Stjernorna blänka. Matborg till heder;
Dan som en polska: tagom i ring.
Maj snart var bädd i gräset bereder,
Strö upå såttet Majblommor frög.
Festen må stras;
Kranfar må wiras;
Alla bli bröder;
Druswan hon blöder.

Dansen må gå, till midnatten slår.
Högt upp i lusten lärkorna sjunga:
Du är det vär. Hurra! hurra!
Våren är kommen. På sina kranfar
Sjunga de binda. Himlen är blå,
Pittråden bära gullanka kranfar,
Tusvorna waggas husasjer små.

Sköna nejd, som herrligt strålar,
Ili Sommarus rika pragt,
Du för menstötanken målar
Skaparns godhet, Skaparns magt.
Vera och Dalat,
Allting talar

Om en ande oswan skon,
Som med kärlek och lugnswalar,
Om en ewigt god Jönsön! —

Höj, o Meniska! ditt äga
Lactfamt emot himlen opp,
Der uti det ljura, hoga, —
Der är målet för ditt hopp.
Snart förfluten,
Är minuten, —

Blomman, utaf Skördarns gläf,
Ser den swaga stängeln bruten,
Der — och sjunker i sin graf.

Så, wid dödens heimiska möte,
Sjunka äfwen wi en gång,
I den hulda modrens sköte,
Under Engla-Choceurers säng;
Men ur grufet
Opp till Buset
Anden flyr och finner der,
I det glada Fadernshuset
Wänner, dem han saknat här.

De späda löf, som wintren har
Ryckt bortt från poppelns gren.
Den gröna klädning stora bar,
Hon aftfäddt längese'n.
Mång' blomma, hwit och blå och röd,
Imunder drifswan ligger död.

Doct säfängt hoppas blommarne
Äf mig en saknads säng.
Uppå min sjetas anlete
De våra wintren lång.
Blå är des mjuda ägas rund,
Des panna hwit och röd des munn.

Att näftergalen tyfnat har,
 Mig ej bekomra vill.
 En mer förtjusande och klar
 Är Mollys silfverdrill.
 Som Hyasintens blomsterdrägt
 Jag suger in des andebrägt.

Och med en liden kyss hon kom,
 Långt sötare war den,
 Du smultron och de rörsbår som
 Jag fått af sommaren,
 O Maj, jag saknar icke dig,
 Men Molly än du är hos mig.

En ungfark gör hwad han behagar,
 Är herre öfwer tid och dagar,
 Ja han är till för ndiet blott;
 Då det är ägta mannens lott,
 Att hos en ond och swartskjuk qwinna
 Med ånger alla dagar sinna,
 Att ungfarkslifwet föllast är. ::

Det är wäl sannt att ägta bandet
 Politiskt nytta gör för landet,
 Och ett moraliskt wärde har,
 Ett gilladt bruk på gamla dar;
 Men frågar någon hwad jag tänker,
 Mitt swar jag skref helt gerna skänker,
 Att ungfarkslifwet föllast är. ::

Jag är blott till för skämt och löjen
 Och njuter utaf alla njden,
 Maskrader, bal och landparti,
 Och är beständigt glad och fri:
 Jag rådes ej på dörren glänta
 Sparkakasteror mig ej wänta,
 En ungfarkslifwet föllast är. ::

Mathilda säradt Adolfs hjerta,
 Hwad suckar, böner, fröjd och smärta!
 Nå wäl! han blir des man till slut,
 Hwad som händt tusende fört,
 Den stackars Adolfs får besanna,
 När mången pekar på hans panna,
 Att ungfarkslifwet föllast är. ::

Jag fruktan och förtret ej känner.
 Det är för mig som jag har wänner,
 Och jag har lugn så natt som dag;
 Hwarfdre skulle då wäl jag,
 Ta mig en hustru som mig bannar —
 Det finns ju fru hos mina grannar?
 Och ungfarkslifwet föllast är. ::

En nyck, och jag går ut i staden,
 En nyck bestämmer promenaden,
 Jag spisar middag hos Julie,
 Och jag souperar hos Sophie,
 På balen med Annette jag följer,
 För mina wänner jag ej döler
 Att ungfarkslifwet föllast är. ::

Och will jag tyft och ensam wara
 Beswårar mig ej någon skara,
 Af barn och ej en hustrus prat;
 Och blir jag någon gång placat,
 I lugn jag sofwer af mig ruset,
 Och hunger när jag fattar kruset,
 Att ungfarkslifwet föllast är. ::

Id Mindars sång
 Och klingande böljors fraggande gång
 Min moder på hafwet mig födde,

Hwarest djup och höjd
I morgonens fröjd
Af stigande lågorna glödde.

Min fader tog,
Men solen gick ner och moder min dog;
Dess graf och min wägga blef wägen.
Dock lefwer min mor,
Jag wet hwar hon bor,
Dess boning mig leker i hägen.

På fraggigt swall
Till henne jag seglande ifa skall,
Min fot jag ej sätter på jordens;
Slaf will jag ej bli;
Jag föddes så fri,
Som böljan är fribornen worden.

När solen styr
Och loppet till okända werldar styr,
Sig mörkret och skvarna sänka
Dwärf dyppet ner;
Jag stjernorna ser
I lugnade wågorna blånka.

När stormen gnör
Och solen i motnen förjande styr,
Då brytes likt hafwet mitt hjerta;
Stannar stormen af,
Och lugnas mitt haf,
Går i wemod öfwer min smärta.

När sol'n går opp
Och wäcker på nytt mitt slumrande hopp,
Och glöder ur blödande wägor,
Af eld är min sal,
Hwars pelares tal
Upprefas af swallande lågor.

Jag skådar då
Mitt lif i de fria böljorna blå
Af stormen och lugnet beskriswet,
Wäl är jorden full
Af skatter och gull;
Men hafwet är spegeln af lifwet.

Ej släkes der
De winkande stjernors fromma begär,
Ty leker dem hafwet i hägen.
De sänka sig här,
Der moder min är;
Med dem will jag hwita i wägen.

Ungmön i lunden på jagmåtet band,
Morgonrust, morgonklädd;
Söndfågeln satt på dess hand.
Jågaren ropte: "Min sicks, sitt still,
Fågeln af handen nu skuta jag will,
Blif ej så blek! Se, hans tott är ju söt:
Hårda hädd! hulda hädd!
Huru lustigt att dö i ditt sköt!"

"Skjut!" sade mön: men för blirten så brädt
Spratt hon opp, spåd och rädd;
In i dess barm såg hans skott.
"Gerna," hon suckade, "kyste du mig;
Döden blef o c k så en kys ifrån Dig!
Stå ej så blek! öfwen denna är söt:
Hårda hädd! hulda hädd!
Huru lustigt att dö i ditt sköt!"

Jågarn tog böljan, i mynningen såg;
I en blink från dess brädt
Fodde en kula hans häg.
Nu till sin mö, i den grönskande steg,

Sök han mot blodiga harmen, och log:
 'Var ej så blek! se, wår lott är ju söt:
 Härda bädd! hulda bädd!
 Huru ljustigt att dö i ditt söt!'

Fluttfoglarne.

Så brett skiner Solen på Nilwägen ner,
 Och Palmerna ge ingen skugga mer.
 Då griper öf långtan till fädernejorden,
 Och tåget församlas. Mot Norden! mot Norden!

Och djupt under föttern wi se som en graf
 Den grönskande jorden, det blånande haf,
 Der oron och stormen hwar dag sig förnyar,
 Men wi fara fria med himmelens svar.

Och högt mellan fiellen der ligger en ärg;
 Der nedslår wår skara, der redes wår säng.
 Der lägga wi ägg under kotiga Polen,
 Der klacka wi ut dem wid Midnattsjolen.

Ej Jägaren hinner wår fredliga dal.
 Der hålla gullwingade Elfwor sin bal.
 Grönmantlade Ekossfrun spatterar i qvällen
 Och Dvergarne hamra sitt gull in i fiellen.

Men åter på bergen står Windsvales son *)
 Och skakar de snöiga wingar med dan,
 Och Hararne hwitna, och Rindruswan glöder,
 Och tåget församlas. Mot Söder! mot Söder!

Till grönskande Singar, till ljummande Wåg,
 Till skuggande Palmer står åter wår häg.
 Der hwila wi ut från den lustiga färdan,
 Der längta wi åter till Nordliga werlden.

*) Wintern.

Bergwandraren.

Jag står på Alpens höjd;
 Dof mullrar under mig, ur låga molnen röjd,
 Den äfka swagheten försträcker;
 Men blåa ethern doftar fröjd,
 Och salighet min själ betäcker.

Min gång är djerf, men skön
 Är banans fria rymd, och stier är wädans lön;
 De fega må wid foten skanna;
 På isens glas, på branta snön
 Jag söker själlets gyllne panna.

Der bor i himlens ljus
 Det hopp, som klarna skall den dunkla jordens grus;
 Dess gudaglans i djupet skiner,
 Der Hatets orm, bland dunsters sus,
 Sörgömd i lömska buskar hwiner.

Han måttar åt sitt mål,
 Som natten stum; mot Dygdens pansarskål
 Den hätska Furiens koger glimmar;
 Hon smidt wid de fördömdas bål
 Den pil, som genom lusten strimmar.

Mål blånar wid min fot
 Min ungdoms blomsterdal, och för Kaminens hot
 Jag sett min sälla hydda falla:
 Men modet står, som klippans rot,
 När skyfall öfwer toppen swalla.

Dock äfwen wid mitt fall
 Så hwit, som fjällsjöns is, min ofskuld glänsa skall,
 Den eld som tänder högre själar,
 När fring mitt föst, på klostans ball,
 Med besnad hwäsning draken krålar.

Med skarp och giftig tand
 Han gnager Snillets thron, som når till Sjernors land;
 Men krönka hiesan ej han hinner,

Hvars diadem, i öfverns rand,
An mera ljuf och yppigt brinner.

Jag vågar gladt min färd
Högt ofwan jökrets trunt till en förklarad werld,
Min längtan der sin urbild miter,
Och en cherub, med blifvens swärd,
Från Eden på bein utesluter.

Som Hungarns den flor opp
Och skådar med en blick de swarta forpars tropp;
Som kring ett rof i färet sjoja;
Han skoddar luga sitt lufsa lopp,
Och ifkan tuggar på sin boja;

Så på min frihets berg
Jag fall, fast ensam, går, med mod och lejonmång,
Och ädlare bedrifter följer;
På spetsen morgonrodnans färg
Sin mantel om min skuldra böljer.

Lockfälig den, som, stödd på eget stöp,
Till gäster inga gynnare behöfver,
Men dricker brorskål med dem allibop
Och har ändå till slut buteljer öfwer.

Lockfälig den, som, hungrig klockan två,
Ej väntar främmande, då han ser jaten,
Och, när han gåspar, utan frus kan gå
Att taga sig en middagskur på maten.

Lockfälig den, som, fri ur tvångets band,
Kan, bäst han gifter, prata eller sjunga
Och, när han bara fäit en tår på tand,
Ej är så noگا om en taud för tunga.

Lockfälig den, som får med hertlig fröid
En glad och god och egen Gumma klappa, —

Som är så glad när hon ser Gubben nöjd,
Och säger: Drick och håll dig rolig, Pappa.

Lockfälig den, som alltid lefwer wif,
Att ej hans privilegium inkränkt blifwer,
Och glädjen blott är hans Fidei-kommiss
Och sit och dygder hans prerogativer.

Nöjets söner, mina wänner!
Njutom lifwets glada dag:
Den som aldrig nöjet känner,
Känner ej naturens lag.
Men'skan skaptes på det wifet,
Ej till plågor, ej till brott,
Nöjerna i Paradiset
War den första menskans lott.

Skulle nöjet jag försaka,
Då jag dertill skapad är?
Ej af druswans fäster smaka,
Då mig rankan druswor bär?
Djerft emot naturen sela,
Ej nå känslans helighet?
Lifwet med den stöna dela,
Är en ny lyckfäligbet.

Jag skall dygdens lagar lära
Under sjeftwa nöjets fogd:
Dricka skall bli all min ära;
Ätfa skall bli all min dygd.
Jag, wid tunnorna, som rinna,
Skall förewiga mitt namn;
Jag odddligbet skall sinna
I en ålskad flickas famn.

Då Bacchus bor i huset inne,
Beswären fly för njöets lag,
Jag trampar allt ut mitt sinne,
Och Kræsus mindre är än jag.

Jag murgrön om min hjesa wrider,
Och på min ömma lyra står;
Nå andra söka Martis strider;
Men jag till glada bågarn går.

Slå vinet i, och drickom alla;
Det är ju mycket sämre tänkt,
Att utaf tbrist försnåttad falla,
Än falla litet windefänk.

När sänkra rustgardin
Öhr rummet qwait och täppt;
När doktorn, mdek till min,
Ger inga fler recept;
När walmadam uti frumplässen
Kring fången tafar tost och fort,
Och yrklar samwets-dmt på pressen.
Åt, Blunt! då är det med dig gjort!

Snart kyrkans räkningar
Dwitteras för din mull;
Snart glupska arswingar
Beskatta ditt schatull.
När bästa rehuska win skall söda
Uppå ditt grasöl för silt pack;
Åt! lönte det wäl då sin möda,
Att selt du alltid watten drack?

Nej, Blunt! hör sanningen,
Än är du icke sruk;
Se lust åt penningen,
Låt kamma din peruk;

Hör dig en rosig stund i werlden;
Wet, att till allt det mont du spar,
När se'n du far den sitta färden,
Du lemnar ändå nyckeln qwar.

Wälkommen, du sköna,
Med krausar i håren,
Och blommor i spåren,
Att jorden befröna,
Wälkommen, o Mai, af wälsignelser rik!
Med hugande toppar
Dig flogarna holla,
Och sipporna sälla
Med kalkarnas droppar.
Din skål, under wingade starors musik. :;

Wid morgonens ljusning,
Går Herden i dalen
Och glömmmande qwalen,
Blott sjunger förtjusning,
Och Glician på kullen beswarar hans sång.
Och hjordarna dansa
På frodiga gråset,
Och soden, kring nåset,
Som blommor bekransa,
Med smekande böljor fördröjer sin gång. :;

Hör träskarna sunga
I löswiga träden,
Se grönskande säden
I walsningar gunga,
Och fiskarna stamma wid insjöens strand.
Hör jagthornen skalla
Och flogarna susa,
Och windarna brusa
Och böljorna swalla —
Allt eldas af glädjen och kärlekens brand.

Kom, Broder, i lunden!
 Snart scenen skall sluta:
 D! låtom of njuta
 Den snabba secunden
 Af lifwets förswinnande Majdags-minut!
 Nu winkar naturen
 I yngrad försköning;
 D, fördom belöning
 I drustwan of buren
 Och sticornas lågande kofar, förut! ;:

O Hilda! der bäcken
 Sig slingrar i dalen,
 Wid lummiga alen
 Och doftande bäcken,
 Se Maj, den förtjusande, sträcker sin famn!
 Soffrerna leka
 I gräset, det gröna,
 Och rosen, den sköna,
 Små sjärlar smeka
 Och blyga Förg ät mig ej hwiska ditt namn. ;:

Wälkommen, du sköna,
 Med fransar i håren
 Och blommor i spåren
 Att jorden befröna,
 O Maj! wid din anblick min wärsol går opp.
 Du liknar min Hilda,
 Den sköna och dümna,
 Som lärde mig äldumma
 Det sköna, och bilden
 I leende drömmar ett framtidens hopp. ;:

Se, Iswer dal och klyfta
 Den unga Maj-sol ler.
 Sin ishjelm bergen lyfta
 Från ärrig panna ner.

Men ännu sofwer jorden
 Och böljan fängslad står.
 Och! Wären här i Norden
 Har drifwor i sitt här.

Ei mycket! snart han träder
 Ur waggan fullwert opp,
 Med sina Westamwäder,
 Med sina blommors knopp.
 Snart står han högt på fjellen
 Med nordens wackra Sol,
 Der morgonen och qwällen
 Satt möte sen i fjol.

Men ack! hwad rop jag höder.
 Se! krigets båga spåns.
 Och åter Quidrarn föder
 Sin wagn omkring vår gråns.
 Med Wären flyga Norden
 Som lösta Falkar ut,
 Och Edbern famnar Norden
 I enwige till slut.

Med Nordstjernan i pannan
 Den Adla Swea står,
 Och frågar om hwarannan
 Sitt mod och sina fär.
 För stolt att frukta skaran,
 För wis att reta den,
 Hon winkar trygg åt faran:
 Wälkommen gamla wän!

Och redan fyllas Fälten
 Af hennes Kämpars tropp,
 Och redan riswa Fälten
 Med dån sin brygga opp.
 Ur högen Fädren hafsa
 Och mana med sin röst,
 Och Swithiods sjellar kasta
 Sin sköld framför des bröst.

Från Vidstjafs Öden vakar,
 Sin thron han upprättböll,
 Fäst öfver jorden skakar,
 Fäst öfver hans Valdur föll.
 Vredwid hans sida flammar
 Den starke Asa-Thor,
 Och löfter vred sin hammar,
 I hwilken döden bor.

Mid Irdas hwiita watten
 Står lysst den högga Skuld.
 En runa, mörk som natten,
 Hon står i sköldens guld.
 Gudinna! Folkens öden
 Du skrifwer. På wår lott
 Skrif farorna, skrif döden,
 Men skrif ej tråldom blott!

D! förr än bojans nesa
 Skall trycka denna jord,
 Förr Tyrann'et skall resa
 Sin thron i wäldig Nord; —
 Förr drabbe Thor med flammen
 Sitt folk, som skall förgås,
 Och sjellen förte samman,
 Ett kummel öfwer oss!

Påt slafwen fegsint skandra
 Den wilda tidens gång.
 På bergan will jag wandra
 Och sjunga Segrens sång,
 Då åter utur friden
 Hon wänder till wårt land
 Med Friheten och Friden,
 Som byten wid sin hand.

Drick merg i benen, broder!
 Drick mod uti din själ!
 En stål för Hjeltars moder!
 En stål för Sweas wäl!

Om Nöta will dig sticka
 Till Fädren, lycklig du!
 I Wallhall får du dricka
 Den samma stål ännu!

Jag har en liten fluga,
 Den flugan är dock min.
 Men ödmjukt skall man buga
 Allt till mig komma in.

Helt nära inmid marken
 Har den sin resning fått.
 Der borta utmed parken
 Der står ett stödt stött.

I prakt och stöj etroligt
 Der bor en Herremän.
 Jag söfwer alltid roligt,
 Men det gör icke han.

Jag satt utför min foja
 En wacker astonehund,
 Då plötsligt hördes stöja
 Des koppel kring min lund.

Jag satt och sång min wisa,
 Den sjelf jag gjort, — jo, jo,
 Att Himlens Herre prisa
 För lugn och samwetsro.

Hans Nåde till mig trädde
 Jult som jag häst förnjöd,
 Försonens godhet qwädde
 För sinnesro och fröjd.

Hans Nåde, stödd mot bökan,
 Gramt hade hört min sång,

Tag teg, och fog af mshan.
Han tankfull gief sin gång.

Han drog en succ af smärta,
D! den förfod jag godt —
Gif mig ditt glada hjerta,
Och gerna tag mitt slott!

Då höjde sig mitt äga
Till den som delat så —
Palatser åt de Höga
Och Glädjen åt de Små.

Hwad winet gör ondt och hwad wattenet gör godt
Ur satsen jag tänker förswara:
En fanning, som den sig en härping har fått
Får följande dagen erfara.
Hur lycklig gief Aldam med Eva wid Ubratt,
När de drucko watten ur floden!
En fan, skapt som rankan, dem spelat ett spratt,
Kom synden och spetsglas i moden.

På fingrarna wet ju hwar bibelskål,
Att winet förklarar wår tanka;
Att krogar ej funnos, att ingen war trål,
För'n Doach planterat sin ranka;
Att Both war ansändig, så länge han fann
För godt att blott watten förtära,
Men fick ej af duktarna win, förrän han
Sick mägarnas rätt något nära.

Historien wittnar om Lungar ännu,
Som gått öfwer floder på prämar;
Men en har ej drunknat i watten, mot sin
Som drunknat i middlar och ämar.
När Nero i ruset med eldbranden för
I Rom, att fördöfelsen bära;

Hwad winet gjort skadan ofanteligt stor,
Om Libern ej varit så nära!

Ej någonsin wattenådd förtat omkull
Winflockarna uppå Madera,
Om Egarn, i skället att suva sig full,
Gjort aflopp och wiken med mera.
Nu fanna soldater wid Stortorget's pump,
Att watten åt bindmöfver hwältswa;
Om, possid, wattenet blef win af en slump,
De pumpade allt i sig sjelfwa.

Ett medel du äger att pröfwa din wån:
Att honom med watten traktera;
Ty om han får win och han kommer igen,
Så är det blott för att få mera.
Drick watten, och blodet omsliper så qwitt;
Drick win, så får näsan karbunklar.
Det ger hemorrhoider, podager och gift,
Sjenuitet och synen fördunklar.

Sått win för poeten, han rimmar en skål;
Wid watten, för priet han qwäder.
För sångaren sått win, och hans stämma blir strål;
Wid watten melodiskt han gläder.
Gif statsmannen win, och han alömmar wårt wäl;
Gif watten, och planen blir redig.
Sått pöbeln så win, den gör buller och grål;
Gif watten, den håller sig sedig.

Gif biskfadern win, och han gör med sin hjord
Att dansa kring awlene P. l. wien;
Gif watten, och han skall förkunna Guds ord,
Så att det ger gentind i hwalswien.
Gif ålskaren win, han stån skäl och till skäl
Skall fluga, en poekande häril;
Gif watten, så håller han, troan sitt wäl,
I äro wårt swagare käril.

Hwad minet gör ondt och hwad wattnet gör godt,
 War saken jag skulle förswara:
 En sanning, som den sig en härpung har fått,
 Kan följande dagen erfara.
 We den, som sin dyrkan åt Dinguden ger!
 Ty han blir oformligt bedragen,
 När wattnet, att hämnna sig, tar sitt qvarter
 I bröstet och benen och magen.

Det är ej wårdt att nöta bort
 I qual sin ädla tid;
 Ty kom ihåg wårt lif är kort
 Och solen skön och blid
 Och lyser mellan molnen klar
 Och ger oss flera glada dar,
 I synnerhet i godt kalas
 Med några wänner och ett glas.

Fäst wintren med sin kalla hand
 Ser rosning i wårt blod;
 Och isen ligger wid wår strand,
 Så har jag likwäl mod.
 Och hjertat warmt och lustigt är,
 Och litet full och litet får:
 I synnerhet i godt kalas
 Med några wänner och ett glas.

Om afund, hat och bitterhet
 På pannan rynka will,
 Är bäst, att i all lifnidsbet,
 Sin aranne dricka till;
 Och skratta åt den folkska tro,
 Att aldrig lemna folk i ro,
 Som roa sig i godt kalas
 Med några wänner och ett glas.

Lif en Aphrodite inbäddad mellan dunen
 I naturens eskulds-sköna högtids skrud,
 Wäntar Aspásie i swällande paulunen
 Nck! för länge re'n att samna mig som brud.
 Men att lemna bålen innan den är slut?
 Nej, Madame får wänta tills wi druckit ut.

Wänkfay är en planta alltför swår att sinna,
 We den icke fått förstånd att odla den!
 Heldre jag förlorad ger en älskarinna
 Än jag skämtar bort en gammal profswad wän.
 Men att lemna bålen innan den blir slut?
 Å nej, kära wänta tills wi druckit ut.

Nck! wist är det skönt att fiost och modigt frida
 För den goda saken, för sitt fosterland;
 Till beldning se'n på knå wid kungens sida
 Att så stryk och sterna af hans hesteband.
 Men att lemna bålen ic.
 Nej, låt äran wänta tills wi druckit ut.

Om wi mycket hång och buller kunnat göra,
 Hyllas wi af selters lof i grafwens saun,
 Fast det söga hörs af balsameradt dra,
 Efterwerlden kallat det odddligt namn.
 Efterwerlden, född se'n bålen tagit slut,
 Var god tid att wänta tills wi druckit ut.

Mången icke tror hur lust det är att leta
 Wisdom ur de gamlas djupa magasin,
 Att i alla lärdomsgrenar redigt weta
 Skilnaden emellan drågg och ärligt win.
 Men att lemna bålen ic.
 Ah, tids nog att grubbla se'n wi druckit ut.

Huru mycket än Hans Wördighet må ropa:
 Rickdom är blott grus, förgånglighet och mull!
 Är det likawäl rätt roligt att tillhopa
 Ha en samlad fyrk af några tunnor gull.

Men att lemna bålen ic.
Nej! men jag vill samla, se'n wi druckit ut.

Gröna gräset gror och bäckarna hörnera,
Måtergaten från sin bäck re'n börjat har
På sin Zauberfient sitt Thema variera;
Luften är så mild och himlen Azur-flar.
Men att lemna bålen ic.
Nej, wi se naturen se'n wi druckit ut.

Skåda Mörten röddgd spritter der i wiken,
Se hur Braxenleken svider wattnet opp,
Gluppfa Gaddan jagar Aborren och Siken,
Ej en gång Zephiren skakar Säfrens topp.
Men att lemna bålen ic.
Nej, låt reda noten tills wi druckit ut.

Men Aurora purprat östra himlaranden,
Sol stoppat luren i sitt foderal,
Annu mumfar Jöns på spåda norågsbanden,
Wilda Kopplet gniflar, åter tuppen gal.
Men att lemna bålen ic.
Nej, låt Jöfe mumsa tills wi druckit ut.

Kors! hwad klämtar klockan? tretton, fjorton, femton,
Pang! der ha wi ägget — Pang! ännu ett skott,
Kungen och Soldaten de få lyda klämtan,
Pågan famnar knuten, råttnu blir det brått.
Men att lemna bålen ic.
Nej! låt knuten brinna tills wi druckit ut.

Himmelsbdga wägen sköljer öfwer skutan,
Timmermannen letar ett förborgadt läck,
Massen wråks i sjön och wraket wråker utan,
Pumpa! pumpa! pumpa! alla man på däck!
Men att lemna bålen ic.
Ah nej, strunt i pumpen tills wi druckit ut.

Wisligt gör wäl den som tänker på sin ånda,
Hwad wi kokat här det få wi supa der.

Också har jag tänkt, att snarast mig omwända,
Fast det än må kosta ånger och besvär.
Men att lemna bålen ic.
Nej! nog blir jag omwänd se'n wi druckit ut.

Lifwet är ändå, förståndigt att betrakta,
Wigtigare ej än någon annan båt,
Huru wise än och sälla wi of akta
Wätte wi en gång doct dricka dddens skål.
Skördeman! Din skål, se'n bålen tagit slut
Kan Du gerna slipa, wi ha' druckit ut.

Wertbarne förgås och hjernorna crevera,
Månan utaf östmask en gång frätes upp,
Solen remna skål, i natten reutera,
Wid basunegäll af Domedagens tupp.
För de fromma se'n skål redas till en båt,
Att i ewig nectar dricka Bryggarns skål.

Ur Friskytten.

Wi bundit hoy din bröllopskrans
Staf violblått siden.
Wi föra dig till lek och dans
Och glädje hela tiden.
Ny och wacker :; bröllopskrans
Af violblått siden. :;

Lavendel, roser, myrt också
Uti min trädgård triswas;
Men hwar tar friaren wägen då?
Att hwem skall fransen gifwas?
Ny och wacker ic.

Hon spunnit flere runda år
Det guta lin på rocken,
Des tråd är sin som hufwudhår
Och fransen grön kring locken,
Ny och wacker ic.

Men när som friarn Kommen är,
 Det siunde är försvunnit.
 Och som hon fick sin hjertans kär,
 Hon nu har kranzen vunnit.
 Ny och wacker :: bröllopskranz
 Af violblått siden. ::

Stjernfången.

Stjernorne blinka
 Ner på min ödsliga stig.
 Stjernorne blinka
 Tröttade wandrarn till sig.

O den som hade
 Vingar som fogarne ha!
 Broder, hur glade
 Stulle dit uppåt wi dra!

Ser du på randen
 Utaf den gyllene du,
 Lyran i handen,
 Står der en Engel så skön!

Wänligt han nickar
 Ner till den skuggiga jord.
 Ser du hans blickar?
 Hör du den hwiskandes ord?

Wlösfigen Guden
 Griper i strängarnes gull.
 Lyfna till ljuden!
 Werlden af fången är full.

Strömmen och strömmen,
 Loner! jag känner Er wäl.
 Dita i drömmen,
 Hörde jag Er i min själ.

Säkert bland wänner
 Säg jag och Engeln en dag.
 Säkert jag känner
 Sångarens anletsdrag.

Ännu med smärta
 (Smärtan bland fluggorna bor)
 Druyt i mitt hjerta
 Suckar hans fånglade Brod.

O huru fången
 Rångtar i stjernornas sten!
 O huru fången
 Går genom merg, genom ben!

Starkare ljudar
 Sängen från stjernorna ner.
 Wandrande Gudar,
 Tagen mig häfigt till Er!

Ni äro Götthens bogder
 Det gamla sagoland,
 Der i hwart bröst gro dygder
 Och swärd finns i hwar hand.
 På göthiska ruiner
 Står Nordens sängförbund,
 Och minnets faella stiner
 Kring ättekullars rund.

Kom främling! och sitt neder
 Mid fädrens ärfda ek:
 Lär enald uti seder,
 Lär mod i Bardalek.
 Kring våra berg och dalar
 Har hwarje sinue själ,
 Och Nordens ungdom talar
 Blott hietars tungomål.

Den faders jord jag brukar,
 Ar får och nog för mig;
 Kom! gästfriheten dukar
 Sitt lilla bord för dig.
 Uppå en bänk wi taga
 Wär plats, och orda se'n.
 Wi äldas af en saga
 Mer än af brasans sten.

Den fordna Götken skodde
 Ej kamp och wapenbrak,
 Han sög dit swården gnodde
 Och samn der hem och tak.
 En son utaf naturen
 Han fältn hemma låg;
 Men på sin drake buren;
 Han plöjde hafwets wäg.

Der hjälm och brynja blänkte,
 Der trifes han så godt,
 På skott han aldrig tänkte,
 Men uppå seger blott.
 Han under sig såg jorden,
 Han sloggs och trädde se'n,
 Till hjeltars hem i Norden
 War wägen dertill gen.

De kämpar sögo samman,
 Som fallar, — hvilken frid!
 Men krig war fadersens gamman,
 War deras goldne tid.
 Wildt ljuda fridens lurar
 Bland Götters tappra flock;
 Då föllo fäd och murar,
 Och fiender föll och öf!

Walthvrian red i friden,
 Der slaget betast braun,
 Och till Eimberia-friden
 Hon inbjöd mången man.

Och Walthalls portar serunge
 I ljus och sällhet opp,
 Och wälkomst-skålar flunge,
 Wid fäng af Warders tropp.

Der så de gamla Gudar,
 Som de på jorden stå,
 Med wapenklädda skrudar
 Och gullne hjälmur på.
 De räcka wänligt handen
 Ut hwarje kommen gäst,
 Från hoga Nordanlanden
 Och sågna honom bäst.

Wäl! jag är redobogen
 Att dö för fosterland,
 Min Gud och Konung trogen,
 Jag lyfter fridens hand.
 Att segra eller falla,
 Det är den konst jag lärt:
 Jag längtar till Walthalla
 Och Geersodd är mig karrt.

De wilda herder tämjas
 Med klinga, ej med röst,
 Och Thor och Balder sämjas
 I ett och samma bröst.
 Hur modigt då jag tågar
 I Kampens öppna led!
 Der friden djerwast lågar,
 Der wiss jag wara med.

Jag känner en undagömd hydda,
 Der friden och ofskulden skydda,
 Der lugnet och sällheten bo. :.
 Dit kunna ej gwalet och smärtan;
 Der klappa två ihäftiga hjertan
 Sympatiskt i öhemärkt ro. :.

Den hyddan, den hyddan är liten;
 Men ofskulden, nöjet och sätten
 Hörenas och trivas i den. ;:
 Och Wänstapen helt så förtroligt
 Ibland beskar på och har roligt,
 Och kommer så gerna igen. ;:

Vät mig, som är herre i huset!
 Beständigt jag går som i ruset,
 Och tror, att jag drömmer ännu. ;:
 Men — fråga mitt hjerta, min hjerna:
 Är denna förtjusande tärna,
 Som kysser mig, verkligt min fru? ;:

Hon är det. De talande blickar
 Des blygsamma öga mig slickar,
 Des hand, som så ömt trycker min, ;:
 Och englarnas språk, som öf höra,
 Lust hwiska i hjerta och dra:
 Min Carl: jag är din, jag är din! ;:

Du är det, som inlöst rewersen
 På kärlet och trohet. Och versen
 Är belgad åt glädjen och dig; ;:
 Jag dansar med Clara på armen,
 Se'n sjunka wi båda till barmen,
 Som lockar öf båda till sig. ;:

Jag kan se'n min känsla ej styra:
 Fast tiderna äro så dyra,
 Jag brygger i glädjen en bål. ;:
 Jag dricker, du dricker, wi dricka
 En skål för min maka, din flicka:
 Sofias och Julias skål! ;:

Jag är så ung; min blod så het,
 Jag är blott sutton år,
 Och bättre ej än kysa wet
 Och aldrig kysa får,
 Och är min flicka än så kär,
 Så tror jag att förgjort det är,
 En jag må längta aldrig så
 Men kysas blir det ej ändå.

Vår grannes flicka är så god,
 Och väcker som en dag;
 Jag här om dagen falla mod
 Och samtog henne jag;
 Men ack! i hennes fökleddsbånd
 En knappnål stäck mig uti hand,
 Och jag sprang bort tv blod kom ut
 Och med wår kyssning war det slut.

Derpå jag i min ofskuld fatt'
 Strax utanför des dörr,
 Des täcka händer fick jag fatt
 Och wille nu som förr —
 Då framkom hastigt hennes far,
 Som bakom porten ofsedd war;
 Och stulet blev precis som nuf,
 Att jag fick wandra utan kuf.

En dag, wid sön jag henne såg,
 Hon war så öm, så warm
 Om kysen bad jag och ärart låg
 Omkring min hals des arm.
 Hon spetsade sin rosenmun,
 Men då kom Fadrens arga hund,
 Mig rasande i benet bet
 Och kysen glömdes af förtret.

När jag gick der förbi i går
 Hon sagta sade mig:

I qväll mitt fönster öppet står
 Och då jag väntar dig.
 Jag kommer kär och full med hopp,
 Mot väggen stegen reser opp;
 Men den brast under mig i tu
 Min kyss fick jag ej heller nu.

Och så vet alltid med mig går,
 Vist är jag glad och ung,
 Men om jag snart en kyss ej får
 Så blir min lefnad tung.
 Säg Ni, som har min motgång spott
 Hvad har jag stackars Gofe gjort
 Att ingen vill förbarma sig
 Och vara god och kyssa mig?

En bygdens tärna, sutton år,
 Och blommande och skön,
 Gärnåma sprättars anbud får,
 Men hör ej deras bön.
 Med gods och guld och pärlors skrud,
 De locka henne ej,
 När hundra sucka: blif min brud,
 Hon svarar hundra nej. ::

Hon är så god, hon ämt och godt
 Om alla män för tror,
 Men hennes hjerta klappar blott
 Af kärlek för en mor.
 Att litig, lydig, glad och from
 Förhufva hennes lopp;
 Se der — desj ro, desj rikedom,
 Desj ära och desj hopp. ::

Kom så förutan guld och skrud,
 En yngling kärslöf full,
 Och sade: vill du bli min brud
 Förutan skrud och guld;

Jag vill bli sonen åt din mor,
 Om du mig håller kär;
 Min hudda är ej grann, ej stor,
 Men vännar tröstas der. ::

Och flickans kind i purpurbrand,
 Sitt blöga jal bar sagt,
 Och flickans hand i gofens hand
 Har modren redan lagt.
 Nu hunger han uti sitt tjall
 Med modren och sin brud:
 Den dygdige är rik och säll,
 Förutan guld och skrud. ::

Rung Carl, den unga hielte,
 Han stod i rik och dam.
 Han drog sitt svärd från bälte
 Och bröt i striden fram.
 "Hur Swenska skälet biter,
 Kom, låt oss pröfva på.
 Ur vägen, Moscoviter,
 Giffit mod, I gofar blå!"

Och en mot tio fälldes
 Af retad Dasa-son.
 Der flydde, hvad ej fälldes;
 Det var hans lärospän.
 Tre Konungar tillhoppa
 Ej förfro pilten bud.
 Ligna stod han mot Europa,
 En stägglös Dundergud.

Gråhkrad statskonst sade
 De svarar ut med hast:
 Den höga yngling sade
 Ett ord, och svaran brast.

Högbarriad, smärt, gullbårig
 En ny Aurora kom:
 Från kämpen tjugu-årig
 Hon wände ohörd om.

Der slog så kort ett hjerta
 Ut i hans Svenska barm,
 I glädje som i smärta
 Blott för det rätta wärm.
 I med- och motgång lika,
 En lyckas öfverman,
 Han kunde icke wika,
 Blott falla kunde han.

Se! nattens stjernor blösa
 På grafven längesen,
 Och hundra-årig mofa
 Betäcker Hjeltens ken.
 Det herrliga på jorden —
 Förgånglig är dess lott.
 Hans minne uti Norden
 Är snart en saga blott.

Doel — än till sagan lyfuar
 Det gamla sageland,
 Och dwerгалåten tyfuar
 Mot resen ester hand.
 Sin dwäljs i Nordens lundar
 Den höga anden qwar.
 Han är ej död, han blundar:
 Hans blund ett sefel war.

Höj, Svea, knå wid griffen,
 Din störste son göms der.
 Pås nösta minneskriften,
 Din hjeltedikt hon är.
 Med blottadt hufwud siger
 Historien dit och lär,
 Och Svenska äran wiger
 Sin segerfana der.

Bälten
 Wi spånna
 Och bronjor wi draga
 Och hurtigt till ärids, som till lekar, det går,
 Hjeltens
 Wi känna,
 Som skall of ledsaga
 Med röf och med klinga i fädernas spår.

Elfiwa
 Wid handen
 Att of wi församla,
 Liff ljungande wiggas wid Ufa-Ehors röf.
 Elfiwa
 Då anden,
 Du höga, du gamla
 Manhaftighets-känsla i Nordmanna-bröf!

Flamma
 Som farit,
 På blänkande Swården
 Med Fäderna fordom i ledungafärd!
 Samma
 Du warit
 Och samma fring werlden
 Du blietre ännu från de Götthjfe Swård!

Kunna
 Wi falla
 Wi kunna ej swika
 Din wäntan, din fordran, o Svea! wår Mor
 Unna
 Of alla
 Den tröfien tillika
 Att du åt wår kärlek din ära förtror.

Påt of
 Förswara
 Din blåhwita fana,
 Din frihet och lag under D s c a r s befäl!

Sit of
Förwara
Den lotten att dana
Din sletthet — och lejwa och dö för ditt wäl.

D yngling! om du hjerta har,
Allt trampa fädrens fjät
Flyg till ditt fosterlands försvar,
Dö, eller rädda det.

Så ljust är ej källans sus
Bredvid en blomsterstrand;
Så herrligt icke dagens luss,
Som dödd för Fosterland.

Swart tidevarf ditt hieltenam
På roflets wingar för,
När i oddlighetens fann
Ditt lof du sjungas hör.

Ditt namn skall och en stjerna jä.
En skönhet, ung och fri,
Skall till din graf med rosor gå,
Dch desf Presinna bli.

H wila wid denna källa,
Wår lilla Frukoj wi fransälla:
Rödt Win med Pimpinella
Dch en nyf skuten Baccara.
Klang hwad Buteljer, Ulla!
I våra sorgar öfwerf fulla,
Edmda i gråset rulla,
Dch kån hwad ångan dunskar sin,
Ditt middags-win
Eku wi ur kruken hålla,

Med glättig min.
Hwila wid denna källa,
Hör wåra Waldthorns Klang Cousine.
Corno. — Waldthornens Klang Cousine.

Prägtigt på fältet präla,
In Hingsten med sitt Eto och Gäla,
In Tuern han hères wråla,
Dch stundom lammet bråka tör;
Suppen på taket hoppar,
Dch liffom hånan wingen loppar,
Swalan sitt hufwud dorypar,
Dch Skatan skrattar på sin sör.
Lofft Kitten; hör.
Låt Caffeglöden koka,
Der nedanför.

Prägtigt på fältet präla
De ämnen som måst ägat rör.
Corno. — Som måst wårt äga rör.

Himmel! hwad denna Munden,
Af friska Löstrån sammanbunden,
Widgar en plan i Lunden,
Med strödda gångar och behag.
Ljustigt der löfwen lusa,
I swarta hworslar grå och lusa,
Träden en slugga kruka,
Iunder skars slägt och drag.

Tag, Ulla tag,
Wid denna måltids-stunden,
Ditt glas som jag
Himmel! hwad denna Munden,
Bepröds af blommor tusen slag!
Corno. — Af blommer tusen slag.

Nymphen, se hwar hon klifwer,
Dch så beställam i sin iswer,
In ägg och än Oliver,
Hoppå en rosig tallrik här.
Stundom en sked hon öfer,
Dch öfwer Bunken gråddan söfer;

Flöret i barmen påser,
 Då hon den Mandeltårten får.
 En Kyckling der,
 Af den hon wingen riswer,
 Nyss kallnad är.
 Nymphen, se hwar hon klifwer,
 Och swettas i ett kårt beswär.
 Corno. — Och swettas i beswär.

Blåsen I Musikanter,
 Wid Eols blåst från berg och branter;
 Sjungen små Kärleks-Panter,
 Bland gamla Mofirars kålt och gnag.
 Söskon! en sup wid disken,
 Och pro secundo en på Rifen;
 Krigarn, den Bastiskan,
 Summerar Kasan full i dag.

Klang Du och Jag!
 Klang Ullas amaranther,
 Af alla slag!

Blåsen I Musikanter,
 Och hwar och en sin kallsup tag.
 Corno. — Hwar en sin kallsup tag.

Ändtlig i detta gröna,
 Får du mitt sista afsked röna;
 Ulla! farväl min Eldna,
 Wid alla Instrumenters ljud.
 Fredman ser i minuten
 Sig till Naturens skuld förbeuten,
 Cloftho re'n ur Surtouten,
 Afslippt en knapp wid Charons bud.

Kom hertats Gud!
 Att Febias ått belöna
 Med Bacchi frud.

Ändtlig i detta gröna,
 Stod Ulla sista gången brud.
 Corno. — Den sista gången Brud.

Register.

A.

Akt! huru nöjd och glad jag är, - - -	Sid. 10
All werlden till bärnad nu utrustar sig, - - -	25
Allting i werlden ger orsak att dricka, - - -	25

B.

Bland alla land på denna jord, - - -	6
Bland forntidens seder rätt hygglig war den - - -	26
Bland wänner är min löfen: drick! - - -	27
Blodet brinner, hjertat hoppar: - - -	27
Bort sorg och bekymmer, då bålen är full! - - -	29
Botten uti bålen - - -	67
Bröder, tag glaset och låtom of sünna, - - -	29
Bröder! se Bålen den fröidas och röder; - - -	30
Bålen winkar. Wid des stränder - - -	31
Bålen Wi späuna - - -	113

C.

Carl Johan war Kung, - - -	3
----------------------------	---

D.

De späda köf, som wintren har - - -	83
Den frågan är wård till att wäcka, - - -	32
Det war en lag i Grefeland - - -	60
Det är ej wårdt att nöta bort - - -	100
Drick! de förfoga de susande - - -	33
Drick Granne! drick en stäl, till dens ära! - - -	34
Du, af hwar's gudalika bud - - -	34
Du blickar, söna aftonherna! - - -	8
Du, med trångtande rop - - -	79
Du, som i höghet tror sällheten wunnas, - - -	9
Då Bacchus bor i huset inne, - - -	92

E.

En bogdens tärna, sutton är, - - -	110
En däre för sin framtid gråter; - - -	36
En ungfart gör hwad han behagar, - - -	84

Så hett fliver Selen på Nilväggen ner,	- Sid.	88
Så snart, min vän! jag dig får se	- - -	65
Sällhets-skapande förmöga!	- - -	61
Sörj ej den gryende dagen förut.	- - -	22

I.

Lag hit min lora, jag vill sjunga	- - -	52
Lomma glas i godt kallas	- - -	56

II.

Ungdom! du hvars hjerta lyser	- - -	18
Ungdom i lunden på gastnådet band,	- - -	7
Upp Bedder! för Konung och Jädernebygd	- - -	4

III.

Vi bundit kop din bröllopskrans	- - -	103
Viid hafwet, på evliga stranden,	- - -	69
Viid Windars sång	- - -	89
Min färdriiper galla,	- - -	53
Winet på den weckan äga	- - -	56
Wälkommen, du fröna,	- - -	93
Waren är kommen. På fina fransar	- - -	81

IV.

Yngling! franga dina hår,	- - -	57
---------------------------	-------	----

V.

Zin äro Götbens bygder	- - -	105
------------------------	-------	-----

